

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 783

DE GOUDEN VENUS.

20 cent

Op den drempel verscheen de oude huisknecht in iedere hand een revolver.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Gouden Venus

HOOFDSTUK I.

HET VERHAAL VAN EEN TYPISTE.

In het hoofdgebouw van Scotland Yard zat James Sullivan voor zijn schrijftafel in zijn particulier vertrek.

De nog jonge man, tot voor kort inspecteur van politie, was op zijn eigen verzoek overgeplaatst naar de recherche.

Niet alleen gevoelde hij zich meer aangehouden tot dit onderdeel van den politiedienst, maar ook had een groote gebeurtenis in zijn leven hem daartoe gebracht!

Sullivan was namelijk eenige weken geleden in het huwelijk getreden met Miss Ann Brunt, een der bekwaamste vrouwelijke detectieven van de hoofdstad.

Hieraan moet echter dadelijk worden toegevoegd, dat Sullivan van zijn bruiloftsdag zeer onaangename herinneringen had behouden, want de Groote Onbekende, John Raffles, had hem en zijn jonge vrouw tijdens hun huwelijksreis naar Rome eenige hoogst onaangename oogenblikken doen doorbrengen.

Slechts weinige dagen daarna had de jonge inspecteur tegenover zijn superieuren den wensch te kennen gegeven naar de afdeeling der recherche te worden overgeplaatst en deze hadden daartegen geen bezwaar gemaakt daar Sullivan reeds meermalen bewijzen had weten te geven van zijn groote bekwaamheid als hij in samenwerking met zijn aanstaande vrouw de draden van een of andere zware misdaad moest opsporen.

Slechts weinige dagen nadat hij definitief was aangesteld als detective, had Sullivan

reeds gelegenheid gevonden uit te blinken in een inbrekerszaak van vrij groote beteekenis, binnen enkele dagen had hij n.l. de bedrivers in handen gehad!

Er ontbrak maar een kleinigheid aan zijn zegepraal — en dat was — dat geen der beide gearresteerde booswichten naar den naam van John Raffles luisterde.

De jonge man zat dus voor zijn lessenaar en rangschikte een aantal papieren, die van tijd tot tijd door politieagenten werden binnen gebracht.

Nu werd er opnieuw geklopt en een agent kwam binnen met een visitekaartje in de hand, hetwelk hij aan den detective overhandigde.

Deze wierp een blik op het kaartje, trok zijn wenkbrauwen op en bromde:

— Ellen Svendrop! Nooit van gehoord! Het is een Noorsche naam. Wat wil die dame van mij?

— Zij verlangt u dringend te spreken, mijnheer!

— Noemde zij het doel van haar komst niet?

— Neen! Zij zeide, dat zij u dat zelf wel zou mededeelen!

— Hoe ziet zij er uit?

— Jong, knap, met heel licht blond haar!

Sullivan haalde de schouders op en bromde:

— Nu, laat maar binnen komen, ik heb wel een kwartiertje den tijd!

De agent verwijderde zich weder en liet

enkele oogenblikken later een jong meisje van omstreeks twintigjarigen leeftijd binnen.

Nauwelijks was zij binnen getreden, of Sullivan stond op en trad haar hoffelijk tegemoet om haar een stoel aan te bieden.

Toen vestigde hij dadelijk zijn scherpe oogen op het gelaat van zijn bezoekerster.

Ellen Svendrop was klein, maar sierlijk gebouwd en had een allerliefst gezichtje, waarin twee heldere blauwe oogen schitterden.

Maar het allereerst viel de kleur van haar in het oog, dat in dichte lokken langs haar wangen neer viel en in een dikke wrong op het hoofd was bijeengebonden.

Het was van een buitengewoon vlasblonde kleur, ongeveer als zeer vergeeld ivoor.

Als de zon er op speelde, geleeke het eenigszins op lichtkleurig goud.

Blijkbaar met moeite weerhielden de kammen en spelden deze kostelijke haarvracht op haar plaats.

Sullivan kon zich niet herinneren, dat hij ooit zulk zeldzaam gekleurd en fraai haar had gezien.

Het jonge meisje had zich bedeesd op een sotel neergezet, zoodat haar lief gezichtje beschenen was door het schelle licht, dat door een der groote raamen van het vertrek binnenstroomde.

Het schœen alsof zij in een zenuwachtige spanning verkeerde.

Haar gelaat was bleek en nu en dan liep er een lichte rilling over haar trekken en perste zij de lippen oopen.

Sullivan had dit alles met een enkelen oogopslag gezien.

— Gij komt mij zeker over zaken spreken, mejuffrouw Svendrop?

— Ja, mijnheer Sullivan. Ik heb mij tot u willen wenden, omdat men mij u heeft afgeschilderd als een zeer bekwaam man in uw vak — en toch, ik kom u volstrekt niet lastig vallen met het verhaal van een misdaad!

— Geen misdaad? riep Sullivan verbaasd uit.

Weer liep de zelfde zenuwachtige huivering langs de dunne neusvleugels van het bleeke gezichtje.

— Ik kan mij voorstellen, dat u dat eenigszins verwondert! zeide zij met een fijn glimlachje. Maar toch, als ik u de reeks zonderkinge gebeurtenissen vertel, die mij in de laatste dagen zijn overkomen, dan zult gij mij, zoo hoop ik, gelijk geven, dat ik uw raad hebt ingeroepen.

— Wel, Miss, ik verlang niets liever, dan u van dienst te zijn! hernam Sullivan, terwijl hij zich achterover in zijn stoel liet vallen.

Vertel mij dan eens zoo kort mogelijk de feiten!

— Ik ben typiste, mijnheer Sullivan! Ik was sedert een paar maanden buiten betrekking en gij begrijpt dus wel, dat ik met aandacht de aanvragen in de bladen nakeek! Ik had echter reeds tien malen vruchteloos gesolliciteerd en begon de hoop reeds op te geven. Maar eenige dagen geleden las ik een advertentie in de „Daily Telegraph”, waarin een typiste op een flink salaris werd gevraagd.

— Wanneer was het precies? vroeg Sullivan.

— Vrijdag, 15 October!

Sullivan noteerde den datum en hernam:

— Ga door, Miss!

— Ik haastte mij de advertentie uit te knippen en bij mij te steken en toen besteedde ik mijn laatsten stuiver aan een bus om naar het opgegeven adres te gaan.

— Waar was het adres? vroeg Sullivan.

— Oxfordstreet 18!

— Wat is het voor een zaak?

Het meisje boog het hoofd en zeide aarzelend:

— Dat weet ik niet!

— Weet ge dat niet? riep Sullivan verbaasd uit.

— Ik wist het wel, dat het u ongelooflijk zou voorkomen! hernam Ellen Svendrop. En toch — ik weet nog steeds niet goed, welke zaken mijnheer Jozef Millstone eigenlijk drijft!

— Maar staat er dan geen firmanaam op zijn deur? vroeg Sullivan.

— Dat wel! Er staat op een kleine koperen plaat op de deurpost: wisselkantoor en commissiebank. Maar ik heb tevergeefs gezocht naar klerken, naar loketten, kortom naar alles wat ik gewend was in een bank aan te treffen, want ook daar heb ik reeds mijn beroep uitgeoefend!

— Maar kwam er dan in het geheel geen publiek? vroeg Sullivan, wiens belangstelling reeds was opgewekt.

— O, ja! En dan stond Millstone, of zijn eenige helper, de kassier Mushroom, hen te woord!

— En als er geld gewisseld moest worden?

— O, dan deden zij dat ook. Ik verzeker u, dat er geld genoeg in huis was!

— Zoo, en kwam er nog al veel publiek?

— Neen, tot dusverre zijn er zeker niet meer dan twee of drie menschen geweest! Ik herinner mij nog dat een hunner, een lange, slanke man was met doordringende grijze oogen en zeer deftig gekleed, die blijkbaar eenigszins verwonderd was, dat hij zooveel

geld in het huis van mijn patroon aantrof.

— Nu misschien bestond de zaak pas zeer kort! zeide Sullivan nadenkend. Wees nu zoo goed verder te gaan!

Toen ik aankwam, vond ik reeds een groote wachtkamer geheel gevuld met sollicitanten, jonge meisjes, zooals ik. Het hart zonk mij in de schoenen. Want gij moet weten, dat ik wel een paar goede getuigschriften heb, maar geen diploma van een of andere school! Ik heb mij het machineschrijven zelve geleerd. En ik kon er wel zeker van zijn, dat zeker een half dozijn van de dertig meisjes, die daar ongeveer waren, voorzien zou zijn van een diploma!

Toch besloot ik nog een kansje te wagen en ging daarom dicht bij de deur staan, daar alle stoelen in het vertrek reeds waren ingenomen. Er was nog een tweede deur in het vertrek en daardoor kwam telkens de man, dien ik later als den kassier leerde kennen met luide stem roepen: „wie volgt!” Veel sneller dan ik dacht, dunde het troepje meisjes. Nauwelijks was er een binnen gegaan, of reeds ging de deur weder open en verscheen Mushroom op den drempel om iemand anders in het kantoor te roepen.

Sullivan schudde het hoofd.

— Merkwaardig! bromde hij.

— Ik erken, dat ik het ook wat zonderling vond, mijnheer Sullivan. Ik weet wat er tegenwoordig van typisten gevergdd wordt en ik kon mij volstrekt niet begrijpen, dat mijnheer Millstone hun talenten zoo spoedig op de proef had gesteld, het was zelfs onmogelijk dat hij de sollicitanten eenige regels op de machine had laten typen.

— Merkwaardig, bromde Sullivan opnieuw

— Maar de toevloed van sollicitanten was zoo groot, dat er, nadat ik was binnengetreten binnen een kwartier nog tien meisjes verschenen, die waren er nog toen ik door Mushroom werd opgeroepen en met kloppend hart en knikkende knieën den drempel van het kantoor overschreed.

— En ge werd aangenomen? vroeg Sullivan gretig.

— Op slag, mijnheer Sullivan! Mijnheer Millstone had mij nauwelijks gezien of hij wisselde een blik met den kassier Mushroom, trad op mij toe en stak mij zijn beide handen toe: „Ik geloof wel, dat wij het eens zullen worden, meisje lief!” zeide hij op hartelijken toon. „Zijt gij allang typiste?” Gij begrijpt, dat ik mijn ooren niet durfde vertrouwen. Ik deelde hem mede, waar ik werkzaam was geweest en wilde mijn getuigschriften te voorschijn halen. Hij maakte echter een afwerend

gebaar met de hand en zeide, dat dit volstrekt niet noodig was. Lachend maakte hij de opmerking, dat iemand met zulk haar als het mijne wel een uitstekende typiste moest zijn, en tien minuten later was ik aangenomen. Mushroom liep naar de deur en riep met tenorstem naar binnen „in de betrekking is voorzien! Gij kunt heengaan!”

Merkwaardig! riep Sullivan ten derde male.

Hij maakte nog snel eenige aantekeningen en streek zich toen peinzend met de hand over het voorhoofd.

— Toen zijt gij zeker Maandag reeds aan het werk gegaan? vroeg hij eindelijk.

— Maandag? Den zelfden middag reeds! En dat verwonderde mij des te meer, toen ik naderhand zag, dat ik bijna niets te doen had!

— Het is zeker heel wonderlijk! bromde Sullivan en ik zou voor den duivel wel eens willen weten... neem het mij niet kwalijk, zoo viel hij zichzelf in de rede! Ik vrees, dat mijn beroepsijver mij een weinig overmand heeft. Gij zegt dus, dat gij weinig te doen kreeg?

— Zoo goed als niets! Mijn diensttijd bedroeg slechts zes uren per dag. Als gij weet, dat de typisten op de Engelsche kantoren minstens negen uren en soms wel tien werken, zult gij mijn verbazing begrijpen! Maar Jozef Millstone trachtte dit te verklaren, door op te merken dat zijn zaak in deze straat nog weinig bekendheid genoot. En dat was niet de eenige reden mijner verbazing. Mijn salaris is namelijk driemaal zoo groot als wat men gemeenlijk aan pas beginnende typisten pleegt te betalen.

— En dat is alles? vroeg Sullivan.

— O, neen, mijnheer Sullivan. Ik erken, dat het vreemd is, maar ik zou u toch zeker niet hebben lastig gevallen als er niet meer was gebeurd.

— Laat eens hooren!

— Toen die lange heer met zijn grijze oogen, waarover ik het zoo straks had en die een groot bedrag aan vreemd geld in Engelsch kwam wisselen, vertrokken was, hoorde ik Millstone tegen Mushroom fluisteren: „Ga hem dadelijk na! Heb je op zijn wond gelet? Ik zou durven zweren, dat het Raffles is geweest!”

De uitwerking van deze woorden was verbazend.

Sullivan vloog van zijn stoel op alsof hij door een adder gestoken was en sloeg zoo hard met de vuist op het tafelblad, dat de papieren links en rechts door de kamer stoven en Ellen Svendrup verschrikt achteruit week.

Maar de jonge detective herkreeg spoedig zijn kalmte.

— Vergeef het mij ! zeide hij. Maar telkens als ik dien naam hoor, stijgt het bloed mij naar het hoofd. Hij is dus in de bank geweest ? Nu, dat zal ook wel niet met goede bedoelingen geweest zijn. En wat geschiedde er toen verder ?

— Wel, Mushroom verliet in haast het vertrek en ik hoorde hem vlug de trappen afloopen. Het is een heel oud huis en alle geluiden klinken er zoo akelig hol.

— Weet gij, wie Raffles is ? vroeg Sullivan terwijl hij het jonge meisje doordringend aankeek en de uitdrukking van haar gelaat aandachtig bestudeerde.

— Ik hoorde zijn nam voor het eerst, mijnheer Sullivan !

— Zooveel te beter, Miss ! hernam Sullivan kortaf. Ga nu door, wat ik u verzoeken mag.

— Ik begreep niet, wat het voor nut kon hebben, een klant, die er zoo deftig uitzag, te achtervolgen, maar ik dacht verder niet over de zaak na. Maar eergisteren, toen ik weer bezig was met het overtypen van een effectenprijscourant, zooals men ze in Londen bij duizenden voor een paar penny kan koopen zonder dat ik ook maar in het minste het nut hiervan begreep, voelde ik een plotselinge loomheid mij overvallen. Het was, alsof ik eensklaps door een zonderlinge zucht tot slapen werd aangegrepen. Het viel mij moeilijk mijn oogen open te houden. Ja, zelfs had ik het gevoel, alsof ik mijn handen niet van het toetsenbord der machine kon opheffen. Ik begreep volstrekt niet wat mij kon schelen. Ik gevoelde mij zeer gezond toen ik van huis ging, en ik was zeker nog nooit zoo opgewekt geweest, ondanks het zonderlinge van den toestand. Want gij moet weten, dat mij een half jaar loon vooruit was betaald, en dat Millstone mij had verzekerd, dat ik binnenkort opslag zou krijgen, als ik even ijverig bleef ! Eensklaps als bij ingeving, maar niet zonder dat mij dit de grootste inspanning kostte, hief ik het hoofd om. Wat ik zag boezemde mij de grootste verbazing in ! Heel dicht achter mij, zonder dat ik het wist, hoe hij daar gekomen was, stond de kassier Mushroom. Hij had zijn handen boven het hoofd geheven, met wijd uitgespreide vingers. Zijn gelaat was bleek en zweetdruppels parelden op zijn slapen. Blijkbaar had hij zijn groote, grijs-groene oogen strak op mij gevestigd gehad, maar zoodra hij de beweging van mijn hoofd zag, verscheen er een zoetelijke grijns op zijn gelaat, terwijl hij zijn oogen half dicht kneep. Hij bracht zijn handen bij elkaar, liet ze langzaam zakken, wreef ze eens, en zeide toen, terwijl zijn stem eenigszins heesch

klonk : „Ik kwam eens kijken of gij vordert met uw werk, waarde juffrouw Svendrup, gaat het nogal ?” O ja, mijnheer Mushroom, antwoordde ik. En mijn eigen stem klonk mij zonderling gedempt in de ooren, als hoorde ik haar geheel uit de verte ! Wij spraken nog even en langzamerhand voelde ik het zonderlinge beklemmende gevoel van mij wijken. Toen Mushroom de kamer verlaten had, gevoelde ik mij weer even gezond als tevoren.

Het gelaat van Sullivan was op dit oogenblik merkwaardig om aan te zien.

Zijn oogen schitterden als karbonkels en zijn neusvleugels trilden als van een hond, die wild ruikt,

Zijn gladgeschoren lippen weken eenigszins vaneen en daartusschen schitterden zijn sterke tanden als die van een wolf.

— Uw verhaal is bijzonder belangwekkend, miss Svendrup ! zeide hij, terwijl hij eenige malen met het hoofd knikte. Hebt gij mij nog meer te vertellen ?

— Ja, mijnheer Sullivan — en dat is het ergste !

Zij tastte met onzekere vingers naar haar voorhoofd als om haar gedachten te verzamelen en haar stem beefde eenigszins, toen zij zeide :

— Gij moet weten, dat ik gisteravond omstreeks tien uur naar het bankgebouw terugkeerde. Ik had namelijk mijn handtasch vergeten, waar zich een voor mijn doen, tamelijk groot bedrag aan geld in bevond. Ik kon niet eerder terugkomen, omdat zich bij mijn moeder een bloedverwant ophield, die wij in lange jaren niet gezien hadden. Ik heb u al gezegd, dat het huis zeer oud en zeer groot is ! Vele kamers worden er, geloof ik, niet van bewoond. De eenige dienstbode is een oude, bijna zeventigjarige knorrige vrouw, die de deur moet openen en het huis in orde houden, geholpen door een werkster die steeds om vijf uur weggaat. Het duurde eenigen tijd, voor het luikje in de deur open ging en ik het gelaat van het oude mensch zag, dat mij met booze, onderzoekende oogen aankeek. Ik zeide haar, dat ik aanstonds naar binnen moest om mijn tasch te zoeken. Zij scheen even te aarzelen, maar opende toen de deur. Ik hoorde haar door de vestibule wegsloffen, terwijl het getik van haar hakken op de groote marmeren vloerplaten weerklonk, toen ik de trap besteeg naar de eerste verdieping, waar zich het zoogenaamde wisselkantoor bevindt. De gangdeur was op slot, maar men had mij een tweeden sleutel gegeven, daar ik des ochtends wel eens kwam,

terwijl nog geen der beide heeren aanwezig waren ! Ik draaide het licht op en had spoedig mijn tasch teruggevonden. Na den schakelaar weder te hebben omgedraaid, sloot ik de deur weder, stak den sleutel in mijn zak en wilde mij weder naar de trap begeven. Plotseling bleef ik als vastgenageld stilstaan. Ergens in het groote holle huis had een lange, galmende kreet weerklonken. Ik kan u niet zeggen waarop het gelek ! Ik stond doodstil — even hoorde ik niets en toen klonk de jammerende kreet opnieuw, maar nu schijnbaar van een geheel andere plaats. Mijn hart begon hevig te kloppen. Maar toen vatte ik moed en wilde snel verder gaan om weg te komen, toen eensklaps iemand in het huis een zonderling gezang aanhief. Ik wist werkelijk niet, waarop het gelek. Nu eens dacht ik aan een psalm, dan weer meende ik, dat het een heel oud kinderliedje was, waarmede men wel kleine kinderen in slaap placht te zingen. Maar hoe het ook zij — het maakte een vreeselijken indruk. Het lied werd slechts door één mensch gezongen en toch was het nu en dan alsof er een geheel koor aan den gang was. Nu eens klonk het dicht bij mijn ooren, zoodat ik het trillen van de luchtgolven meende te hooren en voelen, dan weder was het ver verwijderd, maar altijd hol, somber en vrees aanjagend. Hoe lang dit duurde kan ik u niet zeggen. Maar plotseling

werd dit akelig gezang, dat als het gejammer van een ziel in het vagevuur klonk, afgebroken door een afgrijselijken gil. Ik voelde het bloed in mijn aderen verstijven, en mijn haren aan mijn slapen plakken. Ik verwachtte stellig een of andere vreeselijke geestverschijning te zien, een monster met gloeiende oogen en tanden als van een bever, zooals ik ze me wel herinner op plaatjes in oude folianten thuis te hebben gezien. Maar alles bleef doodstil. Juist die stilte echter joeg mij nog meer vrees aan. Ik vatte al mijn moed bijeen en stormde de trap af. Ik zou gezworen hebben, dat er in de vestibule haastig iemand met slepende schreden over de eeuwenoude marmeren platen heen en weer liep — en toch was er niemand te zien. Ik rukte de straatdeur open en stond even later trillend aan al mijn ledematen weder op straat.

Het jonge meisje zweeg.

Haar wangen waren nog bleeker geworden en haar oogen hadden een doodelijk verschrikte uitdrukking.

Sullivan had met de grootste aandacht naar dit zonderlinge relaas geluisterd.

Hij liet zich nu achterover in zijn stoel vallen en riep uit :

— Gij hebt mij daar een hoogst merkwaardige geschiedenis verteld, juffrouw Svedrup !

HOOFDSTUK II

RAFFLES AAN DEN ARBEID.

Het was ongeveer op hetzelfde oogenblik, waarop dit gesprek gevoerd werd, dat John Raffles en zijn vriend Charles Brand gezeten waren in de bibilothek van de villa, welke de Groote Onbekende bewoonde in de Cromwellstreet, onder het mom van Lord William Averdeen.

Het gelaat van John Raffles was nog eenigszins bleek.

Hij was nauwelijks hersteld van een wonde, welke hem kort geleden was toegebracht tijdens een hevig gevecht met handlangers van professor Shydrift, bijgenaamd de Koning der misdadigers.

Aan z'n hals, even boven zijn boord, was nog het litteken te zien van den beet, hem door Shydrift toegebracht !

Raffles zegende nu zijn gesternte, dat hem dien avond uit handen van de politie had gehouden, daar anders waarschijnlijk zijn kost-

baar incognito voor goed verloren zou zijn gegaan.

Thans wist niemand van dezen beet en het litteken, dat hij had nagelaten en dat trouwens reeds aan het verdwijnen was, dan Shydrift zelf en misschien een paar zijner handlangers.

De beide vrienden waren blijkbaar in een druk gesprek verdiept.

Zij zaten dicht bij elkaar in een gemakkelijken stoel bij het groote raam, dat op het prachtige villapark uitzag en dat wijd open was gezet, want ondanks het late seizoen was het weder nog buitengewoon zacht.

— Je zegt dus, dat wij een gemakkelijke taak zullen hebben? vroeg Charles.

— Het zal van een leien dakje gaan ! zeide Raffles. De heer Millstone oefent zijn beroep zeker nog niet lang uit en springt merkwaardig nonchalant met zijn geld om.

— Wordt het geld in de bank bewaard?

— Er liggen zeker voor duizenden ponden! Toen ik eergisteren eenige duizenden lires kwam wisselen, afkomstig van onze Italiaansche onderneming, haalde de kassier het geld uit een brandkast, die blijkbaar zeer goed voorzien was. Overigens kan ik je zeggen, dat het een heel bijzondere bank is. Er komt bijna niemand en het geheele personeel bestaat slechts uit dien eenen kassier en een typiste, een lief meisje met haar van een bijzonder opvallende kleur.

— Nu, dat doet er feitelijk minder toe! meende Charles glimlachend. Ik bedoel natuurlijk — wat die inrichting van die bank betreft!

— Je hebt gelijk! de hoofdzaak is, dat er zich een heele massa geld bevindt, die niet al te secuur is weggesloten!

— De bewaking? vroeg Charles.

— Eén oude vrouw, die blijkbaar in het huis slaapt!

— Geen honden?

— Neen! Millstone heeft een hekel aan die beesten, dat heb ik al uitgevonden!

— Maar slapen zij zelve dan niet in dat oude huis?

— O, zeker, maar op flinken afstand van de kantoren.

— Maar wat drommel, hebben zij dan in het geheel geen voorzorgsmaatregelen genomen?

— O, ja, dat wel! antwoordde Raffles glimlachend. Zij werken sterk met elektrische draden en alarmschellen, maar dat zal toch wel geen bezwaar voor ons zijn!

— En wanneer gaan we op weg?

— Hedonnacht!

— Zoo vlug al?

— Ja, want ik ben bang, dat wij anders wel eens te laat konden komen!

— Hoe zoo? vroeg Charles verbaasd.

— Omdat, als er niet meer klanten in de zaak van Jozef Millstone komen, die brave man heel gauw failliet zal worden verklaard!

Raffles verviel in gepeins en scheen blijkbaar ergens over na te denken.

Hij deed een paar krachtige halen aan zijn sigaret en hernam toen:

— Er is iets zonderlings aan die bank! Ik zou je niet kunnen zeggen, wat het precies is — maar er is iets merkwaardigs aan!

— Wat dan eigenlijk?

— Ten eerste de stand! Banken vindt men in de Oxfordstreet zeer weinig en meestal liggen ze allen bij elkaar in een wijk! Ten tweede had ik van een bankier Millstone tot

dusverre nog niet gehoord. Ten derde begrijp ik niet, dat men een wisselbank van dien omvang met slechts een kassier en een typiste kan drijven, welke laatste overigens blijkbaar een zeer gemakkelijk baantje heeft, want ik zag haar om vier uur het gebouw alweer verlaten!

— Ja, ik erken ook, dat er wel iets zonderlings aan is — maar wat kan het ons schelen!

— O, zeg dat niet! riep Raffles met een afwerend gebaar uit. Alles wat zonderling en vreemd is, trekt mij aan! Wat zou het leven zijn zonder de prikkeling van het ongewone.

Weer zwegen de beide vrienden even en daarop hernam Charles:

— Wij zullen toch zeker wapens meenemen?

— Zonder twijfel! Wij weten immers volstrekt niet wat ons te wachten staat. En in ieder geval — wanneer Millstone en de kassier, die daar blijkbaar ook woont, wat eveneens gek genoeg is — ons overvallen, dan zullen wij ons natuurlijk verdedigen.

Raffles en Charles stonden nu op en begaven zich naar de eetzaal, waar de grijze kamerbediende van zijne lordschap, Gaston, de lunch had gereed gezet.

De middag ging om met het maken van de noodige toebereidselen.

De beide vrienden dineerden in het Savoye Hotel, keerden naar de villa terug, voorzagen zich daar van het noodige voor hun onderneming, en wierpen een wijden regenmantel om.

Te voet begaven zij zich naar de Oxfordstreet.

Het was een buitengewoon zoele avond.

Henderson, de trouwe chauffeur van John Raffles, had zijn instructies gekregen en zou een paar uren later met een huur-auto, die een zeer sterken motor verborg, zijn meester in de Oxfordstreet opwachten.

Het was half twee in den nacht, toen Raffles en Charles voor het bankgebouw aankwamen.

De voorbijgangers waren in deze stille straat weinig in aantal.

Bij zijn onderzoek, een paar dagen geleden, had Raffles een kleine zijdeur in den tuinmuur van het huis ontdekt, die blijkbaar zeer oud was en gemakkelijk te openen zou zijn.

De beide vrienden slopen naar deze deur toe en binnen enkele tellen had Raffles haar met behulp van een looper geopend.

De twee mannen gingen den kleinen tuin binnen en sloten de deur weder zorgvuldig.

De tuin was door hooge muren omringd en zeer donker.

Zich dicht tegen den muur drukkend, bereikten zij de achterzijde van het oude huis.

Plotseling stonden zij stil.

Het was hun, alsof er uit den kelder van het huis een zonderling klagende kreet kwam.

Zij luisterden aandachtig.

Maar daar het geluid zich niet herhaalde, gingen zij voorzichtig weder voorwaarts.

Spoedig hadden zij den achterkant van het huis bereikt.

Raffles had een kleinen bos loopers te voorschijn gehaald, met behulp waarvan hij de kleine tuindeur spoedig had geopend.

De beide mannen bevonden zich nu aan het begin eener smalle gang, die met groote, blauwe en witte tegels bevloerd was.

Voorzichtig liepen zij deze gang ten einde, nadat zij een paar gummi-overschoenen over hunne laarzen hadden aangetrokken.

Raffles had zijn electriche zaklantaarn tot gloeien gebracht en bij het licht daarvan konden zij aan het einde van de gang een fraai gebeeldhouwde eiken trap zien.

— Volg mij op den voet! fluisterde Raffles zachtjes. Deze trap moet uitkomen, dicht bij het particulier kantoor van Millstone.

Zwijgend en voorzichtig zetten de beide vrienden hun tocht voort.

Zoo bereikten zij de eerste verdieping, waar zij opnieuw stilstonden.

Links van hen strekte zich een schier eindelooze gang uit, terwijl aan hun rechterhand een vrij groot portaal was, waarop een dwarsgang uitkwam, welke Raffles aanstonds en zonder aarzeling betrad.

Charles volgde hem, overtuigd dat zijn vriend niet zou verdwalen.

Inderdaad, het orientatie-vermogen van Raffles was bijzonder sterk ontwikkeld.

Toen zij deze dwarsgang ten einde waren geloopt, bevonden zij zich op een zeer groot, met marmeren tegels bevloerd portaal, waarop eenige ouderwetsche breede deuren uitkwamen.

— Hier is het! fluisterde Raffles zachtjes. Hun slaapkaners bevinden zich geheel aan het einde van die lange gang, die je zooeven gezien hebt. Het oude mensch slaapt op zolder, naar ik meen.

— Ik dacht — in den kelder! fluisterde Charles zachtjes.

— Hoe zoo? vroeg Raffles.

— Wel — heb jij dan ook dat zonderlinge, kreunende geluid niet gehoord?

— Zeker! Maar ik geloof dat het afkomstig was van een hond, die benauwd droomde!

De deur, die je daarginds ziet is van de zogenoemde bank en die daarnaast behoort tot het particuliere kantoor van Millstone. En nu zullen wij wat voorzichtig moeten zijn, want ik geloof, dat onze man een slimme vos is.

Op de teenen sluipend bereikten zij de aangewezen deur.

Raffles had zijn instrumententasch van onder zijn mantel te voorschijn gehaald.

Hij opende haar nu en haalde er een zonderling gevormde lange tang met uiterst dunne kromme bladen uit, welke hij onder de deurreet stak, nadat hij deze bij het licht van zijn lantaarn had onderzocht.

— Daar loopt de electriche alarmdraad! fluisterde hij.

Een vlugge knip met de tang — en de draad was doorgeknipt.

Met de deur zelf had Raffles weinig moeite.

Het slot was stevig, maar toch niet bestand tegen zijn inbrekerstalent.

Binnen enkele minuten sprong het slot met een zachten tik open en kon Raffles het vertrek binnen treden, op den voet door Charles gevolgd.

— Wij zullen de deur laten openstaan, fluisterde Raffles. Anders zouden wij wel eens als een muis in de val gevangen kunnen worden. Er is wel een venster, zooals je ziet, maar dat is vijf meter boven den grond en de muur is geheel en al glad, zonder regenpijp in de buurt. Het is dus zaak, dat wij onzen aftocht dekken.

Charles keek eens rond.

Hij had den voet reeds in menig bankgebouw en kantoor gezet en aanstonds trof het hem, dat dit vertrek er geenszins uitzag als de particuliere werkkamer van een bankdirecteur.

Er bevond zich slechts een groote brandkast, eene schrijfmachine op een tafeltje en een wandkalender.

En dat was dan ook alles wat aan een kantoor herinnerde.

Maar er waren geen schrijftafel, geen papiermand, geen duplicator, geen copieboeken, geen loket kast, geen boekenrekken, kortom niets, van wat men gemeenlijk op een kantoor pleegt aan te treffen!

Ook Raffles keek verbaasd rond, en fluisterde toen:

— Dit is nog eigenaardiger dan de bank zelve! Ik weet werkelijk niet wat ik er van moet denken! Als die mijnheer Millstone een bankier is, dan is hij een heel zonderlinge bankier. Nu, de hoofdzaak is, dat hier geld aanwezig is, de rest doet er eigenlijk minder toe.

Raffles verlichtte met zijn lantaarn de deur van de brandkast en bromde toen:

— Spoedig aan het werk! Het is een heel oud meubel! Ik kan mij niet begrijpen, dat een bankier met eere zijn geld wegbergt in zulk een treurig kastje.

Hij zette de lantaarn op het tafeltje, waarop de schrijfmachine stond en waarin een half begonnen vel stak.

Onwillekeurig wierp Raffles een nieuwsgierigen blik op het vel papier.

Toen schudde hij langzaam het hoofd.

— Ik wif gevild worden, als ik er iets van begrijp, zeide hij zachtjes. Mijnheer Millstone schijnt aan zijn typiste werk te laten verrichten, dat hij voor een paar centen bij ederen boekhandelaar kan koopen! Die man moet gek zijn of....

Hij vervolgde den zin niet, maar bleef even in gedachten staan.

Toen wreef hij zich met de hand over het voorhoofd, als of hij een hinderlijke gedachte wilde verdrijven en dadelijk toog hij aan den arbeid.

Voor een man als Raffles, die de voortreffelijkste moderne brandkasten, hoe sterk ook in een uur wist te openen, leverde dit kleine meubel volstrekt geen moeilijkheden op.

Binnen een kwartier had hij de deur weten te openen, zonder dat zelfs het slot iets geleden had.

Charles, die tot dusverre de wacht bij de deur had gehouden, kwam naderbij.

De kast was tamelijk goed gevuld met bankbiljetten en goudgeld.

Met bekwamen ijver, maar zonder zich te overhaasten, pakten de beide mannen het geld over in een kleine city-bag, welke Charles van onder zijn mantel had te voorschijn gehaald.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK III.

DE WAANZINNIGE.

Er bevond zich ongeveer drie duizend pond sterling in de kast, en eigenlijk was dit tienmaal zoo weinig als Raffles verwachtte.

Telourgesteld liet hij zijn oogen over de weinige planken van de kleine kast dwalen.

Plotseling viel zijn blik op een kleine lade, onder de bovenste plank aangebracht, welke hij nog over het hoofd had gezien.

De lade was niet afgesloten en Raffles kon haar aan den knop gemakkelijk naar zich toetrekken.

In de lade lagen eenige papieren en enveloppen, benevens twee portretten op dun fotografisch papier gedrukt.

Het eene vertoonde de beeltenis van een bevallige jonge vrouw, van ongeveer dertig-

jarigen leeftijd, met zeer fraai licht blond haar en mooie, maar eenigszins melancholieke oogen.

Het portret moest echter van vrij ouden datum zijn, want de snit van haar costuum was bijna een geheel geslacht ten achteren.

Het andere portret was dat van een allerliefst meisje van een jaar of vier, eveneens met heerlijke blonde krullen en mooie, groote oogen.

Raffles draaide de portretten om.

Aan de achterzijde van iedere photo was met inkt een datum geschreven, benevens een paar cijfers en letters, die blijkbaar naar een register verwezen.

Op het eerste gezicht was het te zien, dat

het de portretten van moeder en dochter waren.

Raffles legde de portretten op de kast en nam toen de andere papieren uit de lade.

In het eerst las hij de losse velletjes, met een gelijkmatige hand beschreven, tamelijk onverschillig door, maar spoedig werd zijn aandacht door eenige zinnen getrokken.

Een der velletjes was bedekt met een aantal namen, niet alleen van Engelschen, maar blijkbaar ook van Franschen, Duitschers, Spanjaarden, Italianen, Russen, en ook van Nederlanders, Denen en Noren.

Voor al die namen was een cijfer geplaatst.

En deze cijfers kwamen herhaaldelijk voor op een tweede velletje papier, dat blijkbaar het resultaat van onderzoekingen was, door deze lieden op touw gezet.

„14 meldt uit Moskou, dat een gezelschap als bedoeld in zijn stad is aangekomen. De bewuste was er echter zeer zeker niet bij.”

„7 bericht op 23 Maart uit Madrid, dat aldaar binnenkort een groot reizend circus uit Amerika aankomt. Hij zal onmiddellijk de gevraagde onderzoekingen instellen.”

„33 telegrafeert op 11 November uit Amsterdam dat bij het circus eenigen tijd geleden iemand is opgetreden, waarop de beschrijvingen en anderszins van toepassing waren. De onmiddellijk ingestelde onderzoekingen hebben echter tot een negatief resultaat geleid.”

Met deze en dergelijke korte aantekeningen was het geheele velletje bedekt.

Een derde vel bevatte korte notities, maar onder aan de bladzijde stonden met duidelijke krachtige letters: „de advertentie zal op 15 November 19' geplaatst worden. De tijd dringt!”

Raffles wist niet wat hij van dit alles denken moest.

Het was hem echter duidelijk, dat het toeval hem op het spoor had gebracht van iets, wat voor zijn blik verborgen had moeten blijven.

Vlug haalde hij een notitie-boekje te voorschijn en schreef sommige data over.

Toen nam hij de portretten weder ter hand en bekeek ze aandachtig.

Charles was naast hem komen staan.

Bij het licht van de elektrische lantaarn bekeken zij zwiingend het liefvallig gelaat van de jonge vrouw en de engelachtige trekken van het kleine meisje.

Plotseling, vlak achter hen, hoorden zij eenig gerucht.

Terwijl zij bliksemsnel de hand aan hun zak brachten, waarin hun revolver stak,

wendden Raffles en Charles tegelijkertijd het hoofd om.

Vlak achter hen stond een oude vrouw.

Blijkbaar was zij zoo sluipend binnengekomen en waren de beide vrienden zoo zeer in de beschouwing van de portretten verzonken geweest dat zij haar door de geopende deur en over het dikke tapijt niet hadden hooren binnen komen.

Het was zeer moeilijk haar juisten leeftijd te raden.

Naar haar gelaat te oordeelen, kon zij nauwelijks 45 jaar zijn, maar toch waren heur haren, die ordeloos om haar hoofd vielen bijna spierwit.

Haar kleederen waren oud en haveloos.

Maar wat deze vrouw een schrikwekkend aanzien gaf, dat waren haar oogen!

Zij waren diep zwart en ongelooflijk groot.

De pupillen vertoonden een starre onbeweeglijkheid, maar de oogen zelve glansden van een somber, inwendig vuur.

De gitzwarte wenkbrauwen boven deze onnatuurlijk groote oogen beschreven een rechte lijn en liepen boven den neuswortel ineen.

Raffles, die een groot gelaatkenner was, had onmiddellijk den oorsprong van den starrenden blik dezer schitterende oogen begrepen — de arme vrouw was krankzinnig.

Haar trekken waren onbeweeglijk als die van een marmer beeld.

Het nog gladde vel scheen als over de beenderen gespannen te zijn.

De mond was half geopend en de bloedroode lippen lieten de kleine tanden doorschemeren.

De vrouw sloop langzaam als een panter nader.

Raffles begreep, dat hij zich in zeer gevaarlijke positie bevond.

Als de vrouw zou schreeuwen, zou misschien alles verloren zijn!

Misschien zouden zij haar met hun tweeën kunnen overweldigen, maar niet vroeg genoeg om haar het schreeuwen te beletten!

Bovendien wist Raffles, dat een krankzinnige over een buitengewone kracht beschikt en de worsteling met de arme vrouw zou zeker gehoord worden.

Tenslotte dacht hij er geen oogenblik aan, de ongelukkige door een revolverschot onschadelijk te maken, ook al zou hem dit voor altijd zijn vrijheid kunnen kosten.

Zij stak de hand naar de portretten uit.

Een kinderachtig, idioot lachje ontsnapte aan haar mond.

Haar oogen waren beurtelings op Raffles

en op Charles gevestigd, die een huivering over zijn rug voelde loopen toen hij den starenden blik dier wonderlijke zwarte oogen op zich voelde rusten.

De vrouw had de beide portretten in de sidderende hand genomen.

Langzaam liet zij den blik dalen en bekeek nu, als een kind dat een nieuw stuk speelgoed heeft gekregen, de foto van de jonge vrouw.

En bijna op hetzelfde oogenblik greep er een ontzettende verandering in haar wezen plaats.

De hand, waarin zij de foto hield, sidderde zoo hevig, dat het dunne blad ritselend heen en weer bewoog.

Haar zwarte oogen dreigden uit het hoofd te puilen, en haar witte tanden klapperden hoorbaar op elkander.

Toen greep zij met de linkerhand naar haar keel en haar gelaat vertrok krampachtig, alsof zij op het punt stond te stikken.

Toen wierp zij nogmaals een blik op het portret, alsof zij het met haar oogen wilde verslinden.. een rauwe, gedempte kreet ontwong zich aan haar keel — de foto viel uit haar hand en dwarrelde als een afgefallen blad op den vloer.... en toen zakte de krankzinnige zonder geluid te geven in elkaar.

Raffles was juist bijtijds toegesneld om te voorkomen, dat zij met het hoofd tegen den rand van de brandkast zou vallen.

Ofschoon de kreet van de vrouw zeer gedempt had geklonken, moesten de beide indringers toch vreezen, dat zij gehoord was.

Met de hand aan de kolf van hun revolver bleven zij onbewegelijk staan.

Vijf minuten verstreken.

Niets deed zich in het groote holle huis hooren.

Blijkbaar hadden de bewoners niets vernomen.

Toen wierp Raffles een blik op de vrouw aan zijn voeten en keek daarna Charles peinzend aan.

— Ik geloof, dat wij hier een zeer geheimzinnige daad op het spoor zijn gekomen, beste jongen! fluisterde hij. Wat het is, kan ik je nog niet zeggen, maar er is zeker iets niet in orde met mijn waarden heer Millstone.

— Wat denk je te doen?

— Dat zul je aanstonds hooren. Leg om te beginnen onmiddellijk die papieren en die portretten juist weer op dezelfde plaats, waar wij ze gevonden hebben. Het moet den schijn hebben, alsof wij die lade niet hebben op-

gemerkt. Het geld zal ik echter zoo vrij zijn, bij mij te houden.

— Maar deze ongelukkige, arme vrouw! zeide Charles. Wij kunnen haar toch niet zoo laten liggen?

— Dat ben ik ook niet van plan! antwoordde Raffles kortaf. Trouwens, als ik ook maar eenig verstand heb van gelaatsuitdrukkingen, dan zal deze vrouw, als zij weder bij bewustzijn en dezen schok te boven komt, even normaal van hersens zijn als jij of ik!

Charles keek zijn vriend eerst eenigszins ongeloofig aan. Maar hij wist, dat deze wonderlijke man ook op het gebied der genees- en zielkunde geen vreemde was.

Toch bleef het hem een raadsel, hoe de vrouw in zulk een korten tijd haar verstand zou hebben kunnen terug krijgen.

Raffles had even nagedacht en vervolgde nu snel:

— De arme vrouw is zeer mager en afgefallen. Zij zal zoo licht zijn als een veer. Wij zullen haar opnemen en het huis uitdragen.

— Maar Edward, is dat niet gevaarlijk? riep Charles uit.

— Neen! Wij gaan natuurlijk niet naar de villa terug, maar kunnen naar mijn huis in Hampstead rijden, waarvan de onderste verdieping immers steeds ter beschikking van mijnheer Quick Fire — dat ben ik — staat!

— Maar wat ben je dan voornemens? vroeg Charles.

— Dat zul je spoedig genoeg bemerken. Om te beginnen vrees ik, dat deze arme vrouw hier niet uit eigen wil vertoeft! Er moet hier een complot gaande zijn, waarvan ik gaarne den oorsprong en het doel zou weten en daarvoor is het noodig, dat wij deze arme vrouw eerst in veiligheid brengen.

— Maar als zij eens een blind werktuig is van Millstone, dan zal hij immers dadelijk argwaan krijgen!

— Dat geloof ik niet, want hij zal denken, dat zij er met het geld vandoor is gegaan. En al koestert hij argwaan — welnu des te erger voor hem. Kom, aangepakt!

De beide vrienden paktten haastig de inbrekerswerktuigen weder in, hingen hun tassen aan een riem om den hals onder hun mantel, bevestigden de electrische lantaarns aan een knoop van hun jas, zoodat zij hun handen vrij hadden, en namen toen de ongelukkige, nog steeds bewustelooze vrouw op, om haar weg te dragen.

Zij was inderdaad zoo licht als een veer en

het kostte hun dus geen moeite haar de zijgang door en de trap af naar de tuindeur te dragen.

Vervolgens brachten zij haar naar de kleine deur in den muur, en Charles stak het hoofd naar buiten om te zien of alles veilig was.

Op ongeveer honderd meter afstand, zag hij de lichten van de auto, waarbij Henderson de wacht hield.

Maar voor het overige was er in deze stille zijstraat niemand of niets te zien.

Charles zwaaide met den arm en aanstonds kwamen de lichten naderbij.

De auto hield voor de deur stil.

Henderson sprong van zijn zetel en opende het portier.

Men zal het nooit te weten komen, of de brave chauffeur zich verbaasde, toen hij zijn meester en Charles Brand met hun vracht naar buiten zag komen en deze behoedzaam in de auto tillen, want zijn gelaat stond even kalm en vroolijk als steeds en er was niets anders op te lezen dan belangstelling in de zaak.

Bovendien zou hij zich liever de tong hebben afgebeten, dan zijn meester onbescheiden vragen te stellen.

„Naar het huis van Quick Fire in Hampstead, Henderson! En vlug! beval Raffles zacht.

Toen trok hij de tuindeur voorzichtig achter zich dicht, zoodat de inbraak niet te spoedig ontdekt zou worden en nam naast Charles plaats, die reeds op de voorbank was gaan zitten, zoodat de bewusteloze vrouw de geheele achterbank in beslag kon nemen.

De rit duurde een half uur.

Nu en dan voelde Raffles den pols van de bewusteloze en lichtte hij een der oogleden op.

Dan schudde hij ernstig het hoofd en zei:

— Nog steeds geen verbetering!

Nu stond de auto stil.

In deze afgelegen buurt, een der voorsteden van Londen, heerschte in dit late uur de stilte van een kerkhof.

Heel in de verte weergalmde de tred van een eenzamen patrouilleerenden agent.

— Maak vlug de deur open, voor men ons ziet! beval Raffles op gedempten toon.

En terwijl Charles met den sleutel, dien Raffles hem gegeven had, de huisdeur geopend had, nam Raffles de vrouw op en droeg haar naar binnen.

Toen keerde hij naar de auto terug en fluisterde tot Henderson:

— Beste jongen — er kan in de eerste uren tot mijn spijt nog geen kwestie zijn

van slapen, maar morgenochtend kun je je schade inhalen.

— Ik heb volstrekt geen slaap, Mylord! verklaarde de brave kerel, die desnoods een volle week wakker zou zijn gebleven, als zijn meester het hem bevolen had.

— Zooveel te beter! hernam Raffles glimlachend. Rijdt dan onmiddellijk naar de villa terug en haal uit de bibliotheek de fleschjes met medicijnen en de instrumenten, welke ik op dit stukje papier heb geschreven. Je kunt je niet vergissen, want de inhoud staat op de etiketten vermeld. Haast je, want er is een mensch in levensgevaar!

Henderson zeide niets, maar tikte even aan zijn pet en het volgende oogenblik stormde de zoogenaamde huur-auto, voortgedreven door den krachtigen motor, als een wervelwind vooruit.

Raffles ging het huis binnen.

Charles had de vrouw naar een eenvoudig maar degelijk gemeubelde slaapkamer gedragen en haar op het bed neergelegd.

Vol bezorgdheid keek Raffles naar het bleeke gelaat.

Toen nam hij plaats op een stoel aan het voeteneind en raadpleegde zijn horloge.

Het was twee uur in den morgen.

— Als Henderson zeer snel rijdt kan hij over een vol uur terug zijn! zeide hij.

— Ik hoop, dat hij niet veel langer weg zal blijven, want dan zal hij misschien te laat komen!

— Maar kunnen wij nu niets doen? vroeg Charles bezorgd. Wij hebben toch immers wel vlugzout of iets dergelijks in huis?

— Dat zou weinig helpen mijn jongen! hernam Raffles glimlachend. Hier zijn krasere middelen noodig.

Charles verzonk in gepeins.

Eindelijk hief hij het hoofd op en sprak:

— Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, waarom het zien van die portretten zulk een verpletterende indruk op die arme vrouw maakte!

— Dat heb je dus ook opgemerkt? vroeg Raffles.

— Wel, dat zou een kind gezien hebben! hernam Charles.

— Nu, ik geloof niet, dat de reden daarvan ver te zoeken is! Het is een bekende zaak in de kringen der zielkundigen, dat in sommige gevallen krankzinnigen hun rede weer terug krijgen, wanneer zij plotseling, geheel onverhoeds, weder datgene ondergaan, wat in verband staat met den oorsprong van hun waanzin. Zoo kan bijvoorbeeld een vrouw, die plotseling krankzinnig wordt, als zij haar

man, een metselaar, van een hooge stelling ziet vallen, haar verstand jaren later weer terug krijgen, als zij een dergelijk geval opnieuw bijwoont.

— Dus — die arme vrouw zou die blonde dame en dat kindje gekend hebben? Maar wat vraag ik? Dat moet immers wel?

— Daaraan valt geen oogenblik te twijfelen! vervolgde Raffles. En het is voor mij even natuurlijk, dat die portretten ook verband houden met de andere papieren, welke ik in dat laatje vond. Daarin was niets anders, en het is duidelijk, dat zij op een en dezelfde zaak betrekking hebben.

Raffles verzonk in gepeins, maar plotseling stond hij op en greep Charles bij den arm.

Zijn oogen glansden en zijn neusvleugels trilden zenuwachtig.

— Heb je op het haar van die vrouw en van dat kind gelet?

— Zeker. Voor zoover men naar een foto kan oordeelen, was het zeer licht blond haar.

— Juist! En weet je, wie ook zulk eigenaardig lichtkleurig haar had, zooals men het maar heel zelden aantreft?

— Zeg eens op!

— De jonge typiste, welke ik door de geopende deur van het kantoor aan het werk zag!

Charles keek zijn vriend met open mond aan.

Hier werd hem iets medegedeeld, waarvan de betoekenis hem ten eenen male ontging.

— Denk je dan, dat dat jonge meisje misschien het kind is, waarvan wij de foto gezien hebben?

— Neen, dat geloof ik niet! Ik geloof dat het kind in latere jaren sprekend op de moeder zou zijn gaan gelijken en de jonge typiste heeft een geheel ander gelaat. Neen, er moet iets anders achter schuilen. Wij zullen het weten, als deze vrouw uit haar bewusteloos-

heid ontwaakt.

Langzaam verstreek de tijd.

Charles had nu en dan eenige moeite zijn oogen open te houden, maar Raffles scheen even wakker en frisch als steeds te zijn.

Juist om drie uur werd er even op den electrischen schelknop gedrukt.

Charles snelde weg.

Hij wierp een blik door het luikje van de voordeur.

Henderson stond op de stoep.

Voor het trottoir wachtte de auto.

Charles opende de deur.

Henderson trad binnen.

— Gelukkig dat je er bent! zeide Charles.

— Is Mylord ongeduldig geworden?

— Volstrekt niet, je hebt zeer snel gereden!

— Hier zijn de medicijnen, mijnheer Charles!

De chauffeur stak de hand in zijn zak.

Hij haalde er een tamelijk groot pak uit.

Charles nam het aan en bracht het snel naar de slaapkamer.

— Is Henderson daar reeds? vroeg Raffles verbaasd.

— Ja, Edward!

— Dan heeft hij gereden als de duivel!

— Dat is zijn gewoonte!

Raffles had het pak geopend, nu wendde hij zich om en zeide:

— Wacht Henderson nog?

— Hij staat in de gang!

— Zeg, dat hij de auto weer naar huis brengt!

— En dan?

— Dan kan hij gaan slapen!

— Maar morgen?

— Morgen moet hij om half tien weer hier zijn met de auto!

— Ik zal het gaan zeggen.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK IV.

AAN DEN DOOD ONTRUKT.

Charles verwijderde zich snel en even later hoorde Raffles hoe de auto wegreed.

Toen Charles weder binnentrad, zag hij zijn vriend over het bed gebukt staan en het gelaat van de vrouw met aandacht gadeslaan.

Hij had de tasch met instrumenten en het kistje met medicijnen reeds geopend en er een en ander uitgenomen.

— Is zij nog steeds buiten kennis? vroeg Charles op zachten toon.

— Nog altijd.

— Kan ik je helpen?

— Zonder twijfel! Ga naar de keuken en los den inhoud van dit zakje in ongeveer een halve liter water op.

Charles haastte zich de opdracht te gaan volbrengen.

Intusschen had Raffles uit de instrumententasch een klein injectiespuitje genomen.

Hij ontkurkte nu een klein fleschje, waarin zich een donkergele vloeistof bevond, dompelde er het spuitje in en spoot toen met vaste hand een kleine hoeveelheid van het vocht in den onderarm van de bewustelooze vrouw.

Daarop ging hij eenige compressen gereed maken.

Even later trad Charles binnen met een groot glas, dat met een helder groene vloeistof gevuld was.

— Zet het daar maar neer! zeide Raffles, terwijl hij op een kleine tafeltje wees.

Hij boog zich opnieuw over het gelaat van de vrouw, lichtte de oogleden weder op en knikte met een zucht van verlichting.

— Ik geloof, dat niet alle hoop verloren is! riep hij uit. Maar de hevige schok heeft haar op den rand van het graf gebracht; als wij een uur langer gewacht hadden met het toedienen der geneesmiddelen, zou zij zeker gestorven zijn.

Tien minuten verliepen zonder dat een van de beide mannen een woord wisselde.

Raffles had een compres op het voorhoofd van de bewustelooze vrouw gelegd en dit nu en dan verwisseld, terwijl Charles hem de behulpzame hand bood.

Eensklaps riep de jonge man op gedempten toon:

— Ik geloof dat zij de wimpers bewogen heeft!

Raffles trad snel naderbij.

— Geef mij eens een lepel! beval hij.

Charles snelde weg en kwam spoedig met het verlangde aandragen.

Raffles schepte een weinig van de groene vloeistof uit het glas en goot het niet zonder moeite tusschen de eenigszins geopende lippen van de bewustelooze.

Plotseling werd de borst van de vrouw als door een diepen zucht opgeheven.

Haar oogleden begonnen snel te trillen en het volgende oogenblik had zij de oogen geopend!

Het waren nog dezelfde prettige, zwarte oogen, maar zij hadden hun starenden, waanzinnigen blik verloren.

Het eenige wat men er in kon kezen was grenzenlooze verbazing.

Raffles en Charles waren eenigszins terzijde gaan staan.

— Nu komt er een gevaarlijk oogenblik! fluisterde de Groote Onbekende. De eerste vijf minuten kunnen alles beslissen. Als zij weder instort, zouden wij alle hoop moeten laten varen.

Met moeite had de vrouw zich een weinig opgericht.

Langzaam wendde zij het hoofd naar alle kanten en eindelijk bleef haar blik rusten op de beide mannen aan het hoofdeinde van haar bed.

Toen hief zij de rechterhand langzaam op en tastte naar haar hoofd.

En de eerste woorden, welke zij sprak, waren dezelfde, die bijna door ieder mensch gewusteloosheid ontwaakt: Waar ben ik?

— Gij zijt bij goede vrienden! klonk de heldere stem van Raffles, terwijl hij eenigszins naderbij trad.

De vrouw keek Raffles met haar donkere oogen onderzoekend, maar zonder vrees aan.

Het was alsof er langzaam een dik gordijn voor haar geest werd opgetrokken.

Nogmaals wreef zij zich met de hand over het voorhoofd, als om daar een of andere hinderlijke gedachte te doen verdwijnen.

Een flauwe glimlach verscheen om haar lippen en zij vroeg:

— Ik ben zeker ziek geweest?

— Zeer ziek! antwoordde Raffles ernstig.

— En geruimen tijd!

— Ja — heel lang... jaren achtereen! antwoordde Raffles.

Even heerschte er stilzwijgen.

Raffles beschouwde met spanning het gelaat van de ongelukkige vrouw, maar tot zijn blijdschap zag hij, hoe haar trekken zich snel ontspanden.

De nevelen van den waanzin waren blijkbaar voor goed verdreven.

Hij trad nog wat naderbij en vestigde zijn grijze oogen doordringend op het gelaat van de vrouw.

— Geef mij uw hand! zeide hij.

Zonder te aarzelen, en met een vertrouwen van een kind, legde de vrouw de magere hand in de gespierde vingers, die haar werden toegestoken.

— En zeg me nu eens, of ge u zoudt kunnen herinneren, wat er het laatst met u is voorgevallen! vervolgde hij.

Zij scheen met groote inspanning na te denken.

Maar het leek haar, alsof er van de forsche hand, die de hare omklemd hield, een krachtige stroom uitging, die haar ondanks zich zelve dwong haar gedachten op één punt te vestigen.

Ook de grijze oogen oefenden een zeldzaam dwingende kracht op haar uit.

Bijna vijf minuten duurde het stilzwijgen, dat hierop volgde.

Met inspanning van al haar krachten trachtte de vrouw den draad van haar leven weder aan te knopen, daar, waar zij zoo plotseling was afgebroken.

Raffles besloot haar te hulp te komen.

— Gij hebt vroeger een jonge vrouw gekend met prachtig, lichtblond haar, die gij zeer lief hadt?

Bijna had hij berouw over deze vraag, want met een schok was de vrouw overeind en voor een oogenblik verscheen weer dezelfde wilde blik in haar oogen.

Zij drukte de hand op de borst en knikte toen eenige malen snel achtereen op bevestigende wijze.

— Ja, ik heb haar gekend! zeide zij op heeschen toon. Dacht gij, dat ik Mabel Ferrington niet gekend had? Jaren lang ben ik in haar dienst geweest. Ik heb haar dochtertje Edith gevoed — ik was haar min! Totdat....

De vrouw hield plotseling op en begon over haar geheele lichaam te sidderen.

Raffles begreep onmiddellijk, dat zij nu genaderd was tot het tijdstip in haar leven, waarop een vreeselijke gebeurtenis moest zijn voorgevallen, die haar van haar zinnen beroofd had.

Aanstands viel hij haar in de rede en zeide, met zijn doordringende kalmeerende stem:

— Gij behoeft daar niet over te spreken, als gij het niet wenscht. Ik begrijp wel, dat er iets in uw leven is voorgevallen, dat u vreeselijk heeft aangegrepen. Was het misschien.... de dood van de vrouw, waarover gij zooeven sprakt?

De vrouw knikte.

Toen maakte zij haar hand los, boog het hoofd, sloeg beide handen voor het gelaat en barstte in snikken uit.

Raffles slaakte een diepen zucht van verlichting.

Deze tranen zouden haar redden!

Hij liet de vrouw kalm haar leed in snikken uiten en ging aan het voeteneind van het bed zitten.

Eenige minuten verstreken.

Toen wischte de vrouw haar tranen af en keek Raffles weder aan met denzelfden onderzoekenden blik van zooeven.

— Ik begrijp wel, wat gij zoudt willen vragen! zeide de Groote Onbekende glimlachend. Gij zoudt gaarne weten wie ik ben, en vooral hoe gij hier gekomen zijt. Welnu, ik zal u alles mededeelen, wanneer gij mij belooft, mij eveneens uw vertrouwen te schenken! Ik verzeker u, dat dit misschien van groot nut kan zijn voor iemand, die u zeer lief is.

De vrouw keek Raffles met groote oogen aan, en blijkbaar begreep zij volstrekt niets van zijn woorden.

Maar naarmate Raffles sprak, veranderden haar trekken en luisterde zij gretig toe.

— Ik was vannacht in een huis, zoo begon Raffles, hetwelk ik u aanstands nader zal aanduiden, want ik zou gaarne zien, dat gij er weder terugkeerdet. Ik zeg u van te voren dat gij u daardoor misschien aan gevaar blootselt — maar gij zoudt waarschijnlijk een zeer grooten dienst bewijzen aan — de dochter van Mabel Ferrington. Wat ik in dat huis deed — het zou u weinig belang inboezemen, als ik u dat mededeelde, laat het u voldoende zijn, dat ik er zeker niet kwam op uitnoodiging van den bewoner. Ik zal u den naam van dien bewoner noemen — hij heet Joseph Millstone!

Weer maakte de vrouw dezelfde vage beweging met de hand naar het voorhoofd.

Haar lippen waren dicht opeengeklemd, en haar wenkbrauwen fronsten zich.

— Kent gij dien naam misschien? vroeg Raffles in spanning.

— Jozeph Millstone — Jozeph Millstone! fluisterde de vrouw zachtjes met een eigenaardigen klank in haar stem. Ja — ja, ik moet hem kennen!

— Weet gij misschien wat zijn beroep was? vroeg Raffles. Maar neen — span u liever niet te veel in, dat kunt gij mij later wel zeggen. Laat ik eerst mijn verhaal vervolgen. Mijn vriend, dien gij daar ziet en ik vonden in een kast in het vertrek van het huis eenige papieren en een paar portretten, het eene van een mooie, jonge vrouw met zeer licht, blond haar, het andere van een allerliefst meisje van omstreeks vijf jaren, ook zij had hetzelfde prachtige blonde haar. Wij bekeken juist deze portretten vol aandacht, toen gij ons kwaamt verrassen. Nauwelijks hadt gij de beide portretten gezien, of er greep een groote verandering met u plaats. Gij slaaktet een kreet en vielt bewusteloos neder.

De vrouw schudde langzaam het hoofd.

— Ik herinner er mij niets van! zeide zij met een flauw glimlachje.

— Neen, dat begrijp ik! hernam Raffles haastig. Het heeft ook verder niet veel te beteekenen. Gij zijt jarenlang ziek geweest — dat is alles. En het zien van die portretten heeft u weder genezen! Wij hebben u nu uit dat huis weggevoerd en hierheen gebracht en dank zij eenige geneesmiddelen, zijt gij gezond uit uw bewusteloosheid ontwaakt.

— En daarvoor dank ik u van gansch harte, mijnheer! zeide de vrouw, terwijl zij de hand van Raffles innig drukte.

— Maar zeg mij eens, wat deed ik in dit huis — waarom hebt gij er mij weggehaald — hoe ben ik daar gekomen?

— Van die vragen kan ik er slechts één met zekerheid beantwoorden! hernam Raffles glimlachend. Hoe gij er gekomen zijt, weet ik niet, maar waarom ge daar waart, geloof ik wel te kunnen begrijpen. Ik geloof, dat Millstone vrees moest koesteren, dat gij vroeg of laat van uw — ziekte — zoudt genezen en dan misschien zijn plannen zoudt kunnen dwarsboomen? En waarom ik u heb weggevoerd? Omdat ik vreesde, dat gij misschien groot gevaar zoudt hebben gelopen, als ik u in dat huis zonder meer had achtergelaten.

De vrouw schudde zachtjes het hoofd.

Het was duidelijk, dat zij reeds weder volkomen bij haar verstand was, maar daar haar geestelijk leven als het ware een sprong had gemaakt, en zij lange jaren achter een niet tot de levenden gerekend had mogen worden, was dit alles haar een raadsel!

Raffles vervolgde:

— Nu heb ik u in het kort mijn avontuur medegedeeld. Zoudt gij u nu niet eens willen inspannen en mij zeggen, wat gij van de

schoone jonge vrouw weet, welker portret wij beiden hedennacht gezien hebben? Maar wacht — laat ik u eerst nog eens een lepel van dit versterkend middel toedienen.

Raffles stond op, vulde opnieuw een lepel met het groenachtige vocht en gaf het de vrouw in.

— Zoo, nu zult gij u aanstonds veel beter gevoelen! zeide hij.

De vrouw liet het hoofd met de witte lokken achterover in het kussen vallen en sloot de oogen.

Bijna een vol kwartier verliep, zonder dat zich eenig geluid in het vertrek liet hooren, behalve het eentonig getik van de pendule.

Eindelijk opende de vrouw de oogen weder.

Aanstonds zag Raffles, dat het kwartier rust haar zeer veel goed had gedaan.

Haar blik was veel zachter en haar mooie oogen hadden een fluweelachtigen glans gekregen.

Op haar bleeke wangen was een lichte blos verschenen en alles wees er op, dat zij met snelle schreden haar volmaakte beterschap tegemoet ging.

Nu begon zij zachtjes te praten:

— Hoe lang het geleden is, weet ik niet — ik heb alle begrip van tijd verloren! Hoe dat komt — ik zou het u onmogelijk kunnen zeggen! Nu eens heb ik het gevoel, alsof het slechts een dag geleden is, dan weder lijkt het mij, of er sedert die gebeurtenis al jaren verlopen zijn.

Zij wachtte even en vervolgde toen:

— Ik woonde destijds in Manchester. Mijn man, die arbeider was in een groote machinefabriek, kwam kort na ons huwelijk door een vreeselijk ongeluk om het leven — hij werd door een drijfriem gegrepen en vermorzeld. Mijn kleine John was toen juist geboren. De directeur van de fabriek, Caspar Benmore, was een rechtvaardig en grootmoedige man. Hij trok zich mijner aan en ik kreeg een betrekking in het prachtige huis, groot als een paleis, dat hij in een der voorsteden van de stad Manchester bewoonde.

De vrouw hield even op, als om haar gedachten te verzamelen en vervolgde toen:

— Caspar Benmore had slechts één kind een zeer schoon meisje, Mabel geheeten! Ik vatte aanstonds een innige genegenheid voor haar op en deed alles wat ik kon, om haar het leven te veraangenamen, en dat is minder gemakkelijk dan gij denkt, want haar vader was zeer streng, van puriteinsche denkbeelden en hield haar verwijderd van al die genoegens, waarin de tegenwoordige meisjes behagen scheppen.

Onwillekeurig moest Raffles glimlachen over deze laatste woorden.

De vrouw sprak over de „tegenwoordige meisjes”, geheel vergetend, dat er een tijdvak van vijftien en misschien wel twintig jaar lag tusschen het heden en het tijdstip, waarvan zij de herinnering had bewaard.

De vrouw vervolgde :

— Caspar Benmore had slechts weinig vrienden, gelijk van zijn stuggen, hoogmoedigen aard wel te verwachten was. Daaronder behoorde een rijke geneesheer en de notaris Blackpole. Ook diens secretaris kwam vaak mede.

— Hoe heette die? vroeg Raffles haastig.

De oogen van de vrouw begonnen te schitteren.

— Jozeph Millstone! riep zij uit. Ja, nu staat mij alles weer zoo duidelijk voor den geest!

— Hoe oud was hij ongeveer?

— Ongeveer vijf-en-dertig jaar!

— Ei, ei, ei! bromde Raffles. Ik geloof, dat de keten zich begint te sluiten. Ga voort, wat ik u verzoeken mag!

— Ik zag dadelijk, dat die secretaris een goed oogje had op onze Mabel! Maar het was even duidelijk voor iedereen die oogen in het hoofd had, dat zij hem niet kon uitstaan! En als men maar goed oplette, zag men al spoedig, dat haar jong hartje voor een ander klopte! En die andere was een jonge teekenaar, Bob Ferrington, van de fabriek van haar vader. Nu was het voor iedereen, die mijnheer Benmore kende, een uitgemaakte zaak, dat Ferrington niet de minste kans had, om ooit zijn schoonzoon te worden genoemd. Maar — de liefde laat zich niet dwingen! Mabel had haar hart nu eenmaal op den jongen teekenaar gezet en zij wilde en moest hem hebben! Zij had den aard van haar vader en met angst en vreezen zag ik het oogenblik van een losbarsting naderen.

— Caspar Benmore had iets gemerkt? vroeg Raffles zachtjes.

— Och hemeltje, mijnheer, wie zou het niet hebben gemerkt! Het was klaar als de zon. Zij konden het onmogelijk verbergen!

— Jozeph Millstone merkte het dus ook? ging Raffles voort.

— Dat beloof ik u! Men behoefde zijn gezicht maar te zien als hij die twee samen zag! Ik heb wel eens gedacht, dat die man met zijn vossengezicht iets kwaads in den zin voerde — maar zoover is het toch nooit gekomen!

— Misschien heeft hij dat voor later bewaard! merkte Raffles als terloops op.

— Nu het moest spaak loopen — en dat heeft het dan ook gedaan — en het werd veel erger, dan wij een van allen konden vermoeden. Om kort te zijn — op een goeden avond wachtte de oude Benmore tevergeefs op zijn eenig kind — zij zou niet meer terug keeren. O, ik heb het wel zien aankomen, maar ik durfde niets zeggen, ik hield zoo innig veel van haar, ziet gij!

Een paar tranen glinsterden in de groote, zwarte oogen van de vrouw, toen zij deze woorden sprak.

Toen ging zij voort :

— Het is onmogelijk u den gemoeds-toestand te beschrijven van den ouden fabrikant, toen hij den brief van Mabel ontving, waarin zij hem haar vlucht mede deelde, en ook — dat zij over eenigen tijd moeder moest worden. Hij was vreeselijk om aan te zien! Hij wilde dagen lang niemand ontvangen, behalve zijn vriend den notaris.

— En — wat deed gij? vroeg Raffles zacht.

— Nu, dat kunt gij wel begrijpen! antwoordde de vrouw. Ik had de enveloppe gevonden, waarin de noodlottige brief kwam en daarop stond het postmerk van het kleine dorp, waar hij was afgezonden. Ik bedacht mij geen oogenblik, maar sprong in den trein en reed er heen — het was een klein dorp ergens in Schotland. En ik ben nooit zoo gelukkig geweest, als toen Mabel mij met open armen ontving. Maar dat geluk heeft helaas niet zeer lang geduurd.

De vrouw slaakte een diepe zucht en vervolgde :

— Ik moet u zeggen, dat Bob Ferrington niet de man was, waarvoor mijn lieve Mabel hem had gehouden. Hij was niet sterk van hart en kon niet tegen het leven worstelen. Het was hem blijkbaar moeilijk weder een betrekking te vinden, hij geraakte langzamerhand aan den drank, hij ging om met slechte vrienden — en tenslotte gebeurde er, wat ik met bevend hart zag aankomen. Het was kort na den vijfden verjaardag van de kleine Edith. Bij die gelegenheid had Mabel van hen beiden een portret laten maken. Toen — kwam de avond, waarop Bob in het geheel niet meer naar huis terugkeerde. Een paar regels op een slordig stukje papier, welke Mabel op de tafel vond — en dat was alles. Ik was al dien tijd vol liefde haar dienstbode gebleven, ofschoon zij reeds lang in kommervolle omstandigheden verkeerde. Maar ach hemel, mijnheer, ik diende haar van ganser harte en met alle liefde, die ik voor haar gevoelde.

Een doffe snik welde uit de keel van de vrouw op, en zij greep met beide vermagerde handen krampachtig in de dekens.

Toen ging zij voort :

— Toen kwam het ergste ! Mabel was krankzinnig van smart en wanhoop ! En eenige dagen later — in een donkeren nacht, toen de wolken langs den hemel stormden, verdronk zij zich in het kleine riviertje, dat achter ons armoedig huisje stroomde. Ik zelf heb haar gevonden — ik liep over de kleine brug over het stroompje, toen er iets donkers kwam aandrijven — dat was zij — dat was Mabel Ferrington, en van dat oogenblik af herinner ik mij niets meer, het is mij, als of er een floers voor mijn gedachten komt !

— Denk daar vooral niet aan, gij moogt daar volstrekt niet meer aan denken, zeide Raffles, terwijl hij haastig opstond en zijn koude hand op haar voorhoofd legde.

Toen vroeg hij :

— Hoe heet gij ?

— Mary Brown !

— Uw eigen kind — weet ge wat daarmee gebeurd is ?

— Het is heel jong gestorven, mijnheer !

— Zoudt gij Millstone herkennen, als gij hem zaagt ?

— Dat geloof ik wel !

— Maar — het is heel lang geleden sedert gij hem gezien hebt ! merkte Raffles glimlachend op. Wel bijna vijftien jaar, naar ik vermoed !

— Vijftien jaar ! riep Mary Brown op ongeloofigen toon. Dus zoolang zou ik ziek zijn geweest ?

— Zoolang zijt gij ziek geweest ! bevestigde Raffles. Maar nogmaals, daaraan moogt gij volstrekt niet meer denken, want dat zou u schade doen. Ik moet u nog eenige vragen stellen, en dan moet gij aanstonds naar Millstone terug keeren.

— Is dat noodig ? vroeg Mary Brown verschrikt. Wat wil die man van mij ? Waarom was ik in zijn huis ?

— Daarop heb ik u al geantwoord ! Maar gij zijt gevaarloos voor hem, zoolang hij denkt, dat gij..... ziek zijt !

Mary Brown wierp Raffles een onderzoekenden blik toe.

Zij verbleekte een weinig en zeide toen op vasten toon :

— Gij praat altijd van mijn „ziekte”, mijnheer ! Maar ik begin nu te raden wat gij bedoelt ! Kom, zeg het vrij uit.... ik zal u toonen, dat ik sterk ben en nu volkomen genezen ! Ik ben waanzinnig geweest,

is het niet ?

Raffles knikte bevestigend, maar voegde er aanstonds aan toe :

— Maar ik herhaal u, dat gij aan dien tijd niet meer moogt denken. Als gij dat nalaat, zal de heilzame schok van dezen nacht u inderdaad voor goed genezen hebben.

— En nu de vragen, die gij mij wildet stellen mijnheer ?

— Luister eens — weet gij ook of Caspar Benmore zijn dochter ontferd heeft ?

— Aanstonds, mijnheer, nadat zij nauwelijks een dag zijn huis verlaten had. Hij heeft er den notaris opzettelijk voor laten halen.

— En — weet gij niet, of hij later daar misschien op terug is gekomen ?

De vrouw dacht even na en antwoordde toen :

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen !

— Zijt gij daar nog lang in huis gebleven, nadat Mabel vertrokken was ?

— Hoogstens tien dagen !

— Niet langer ?

— Eerder korter !

— Nu, in zulk een korten tijd zal hij zich niet bedacht hebben ! antwoordde Raffles brommend. En toch — en toch moet het zoo zijn als ik denk !

Hij verzonk even in gedachten en vervolgde toen :

— Gij zoudt mij natuurlijk van harte gaarne bijstaan, als het gold de dochter van Mabel Ferrington tegen een misdadigen aanslag te behoeden ?

— Onmiddellijk ! antwoordde Mary Brown terwijl zij met een ruk overeind kwam.

— Ook als dat voor u zelf gevaar zou opleveren ?

— Ook dan !

— Maar ook als gij zoudt moeten huichelen.

— Ook dat zou ik voor mijn lieve Edith over hebben !

Raffles antwoordde niet, maar haalde zijn horloge te voorschijn.

— Het is nu half vier ! zeide hij. Gevoelt gij u sterk ?

— Ik gevoel mij volmaakt wel !

— Gij herinnert u zeker niets van uw verblijf in dat huis ?

— Niets !

— Maar zoudt gij de kamer herkennen, waar gij steeds vertoefdet ?

— Dat geloof ik wel !

— Welnu, dan breng ik u aanstonds naar het huis in de Oxfordstreet terug !

— Maar met welk doel, mijnheer ?

— Dat zal ik u zeggen ! Gij moet u houden

alsof gij nog steeds waanzinnig waart. De heer Millstone zal tot de ontdekking komen, dat er nachtelijke bezoekers in zijn huis zijn geweest, maar daarvan behoeft gij u verder niets aan te trekken. Hij zal natuurlijk van zijn plannen geen geheimen maken, ook al zijt gij erbij. Tracht zooveel mogelijk in zijn nabijheid en die van zijn kassier Mushroom te blijven, spreek niet meer, dan volstrekt noodig is en doe uw ooren goed open.

— Maar wat denkt gij dan, mijnheer? vroeg de vrouw ongerust.

— Dat kan ik u thans nog niet volledig mededeelen, maar ik heb ernstige vermoedens, dat Jozeph Millstone iets tegen Edith Ferrington in het schild voert.

— En wanneer ik iets ontdek?

— Dan moet gij mij daar onmiddellijk mededeeling van doen. Er zal een huur-zuto met een witten band, en een chauffeur met een zwarten baard achter het stuurwiel, voortdurend in de buurt van uw huis blijven. Mocht gij mij iets hebben mede te deelen, dan schrijft gij dit op een stukje papier, en werpt het uit het raam boven de kleine deur in de zijstraat, welke hij voortdurend in het oog zal houden.

— Maar — wilt gij mij in het geheel niet zeggen, wie gij zijt? vroeg Mary Brown, hoe langer hoe meer verbaasd over hetgeen zij vernomen had.

Raffles haalde de schouders op.

— Wat doet dat er toe? vroeg hij. Laat het u voldoende zijn, dat ik groot belang stel in het lot van het meisje en dat ik iemand ben, die nooit onrecht heeft kunnen dulden!

De vrouw boog het hoofd en scheen even

na te denken.

Toen richtte zij zich nog wat overeind en stak Raffles de hand toe.

— Ik wil niet verder vragen, mijnheer! Ik wil alleen maar denken, dat gij het geweest zijt, die mij weder aan het leven hebt teruggegeven, dat gij het zijt, die mijn lieve kleine Edith wil beschermen tegen haar vijanden!

— Zoo mag ik het hooren! hernam Raffles glimlachend. Dan hebt gij niets anders te doen dan vooral uw rol goed te spelen en met starenden blik, onder het mompelen van onsamenhangende woorden, door het huis te loopen; kortom u te gedragen als een ongevaaarlijke krankzinnige! Zoudt gij daar kans toe zien?

Mary Brown knikte haastig.

— Nu ik weet, dat het terwille van de kleine Edith is, ben ik tot alles in staat, mijnheer!

— Goed zoo! riep Raffles uit. Wij zullen u spoedig iets te eten geven, want gij zult wel hongerig zijn en dadelijk daarop gaat gij weder naar de Oxfordstreet terug. En tenslotte, zorg vooral, dat gij u door niets verraadt, als gij iets mocht ontdekken, wat u bijzonder treft!

Charles had intusschen reeds een en ander gereed gezet op een kleine tafel en Mary Brown begon met smaak te eten.

Blijkbaar was zij reeds geheel bekomen van den invloed der geneesmiddelen, welke Raffles op haar had toegepast.

Een kwartier later verliet zij het huis om haar gevaarlijke taak te gaan aanvaarden.

HOOFDSTUK V.

RAFFLES GEEFT OPHELDING.

Raffles en Charles zaten in de huur-auto, die hen naar de Hampstead Road terug bracht, nadat zij Mary Brown weder veilig en ongezien door de deur van den tuin, in het huis van Jozeph Millstone hadden weten binnen te brengen.

Het was Charles als of hij een moeilijk raadsel moest oplossen — hij begreep nog maar zeer weinig van hetgeen er was voorgevallen, en nog veel minder van de beweegredenen, welke Raffles tot zijn daad hadden genoopt.

Eenigen tijd hadden de vrienden zwijgend doorgereden.

Maar eindelijk kon Charles zich niet langer bedwingen.

— Zou je mij nu eens willen zeggen, zoo begon hij, wat er nu eigenlijk aan de hand is?

— Is er iets, wat je niet begrijpt? vroeg Raffles vriendelijk.

— Of er iets is, wat ik niet begrijp? herhaalde Charles verontwaardigd. Maar ik begrijp er hoegenaamd niets van. De zaak is mij geheel en al duister!

— Dat is wonderlijk! hernam Raffles bedaard. Ik vind haar nu zoo helder als glas.

— Als dat zoo is, zul je mij een groot plezier doen, als je mij een en ander opheldert! zeide Charles. Ik erken nederig, dat ik met den besten wil van de wereld niet

han inzien, waarom Mary Brown in dat huis werd vastgehouden, inplaats van naar een krankzinnigengesticht te worden gestuurd.

— Wel, beste jongen, als jij bevreesd voor iemand bent, die niet goed bij zijn verstand is, dan begin je met te zorgen, dat zij zoo weinig mogelijk met de buitenwereld in aanraking komt! Want krankzinnigen willen wel eens verklappen, zie je!

— Toegegeven! En wat kon zij dan wel verklappen?

— Maar, dat is toch dunkt mij, duidelijk, beste Charles. Ga maar eens na! Ten huize van Caspar Benmore, den vader van Mabel Ferrington, komt vaak een notaris, Blackpole, met wien wij voorloopig niet verder te maken hebben, en diens secretaris Jozeph Millstone, met wien wij integendeel zeer veel appeltjes te schillen hebben! De jonge man heeft een goed oogje op Mabel, maar — het jonge meisje heeft haar hart reeds weggeschonken. De oude Benmore ontfermt zijn kind en daarmede ook zijn kleindochter Edith. Natuurlijk is daar Notaris Blackpole aan te pas gekomen en wie denk je wel, zou er nog meer iets van weten?

— De secretaris! riep Charles uit.

— Jozeph Millstone! Dat spreekt van zelf! bevestigde Raffles kalm. Mary Brown, een vrouw met een hart van goud zoekt Mabel op en blijft eenige jaren bij haar. Het is duidelijk, dat zij alles uit het leven van haar jonge meesteres heeft geweten. Maar de vrouw wordt plotseling krankzinnig, als de jonge meesteres sterft. Eenige jaren later vinden wij haar terug in het huis van Millstone. Het is zoo duidelijk als glas, dat hier een nauw verband bestaat! De eerste vraag is, welk belang Millstone erbij kon hebben, om de ongelukkige steeds onder zijn bereik te hebben?

Raffles hield even op en keek Charles onderzoekend aan.

— Je bent het zeker met mij eens, vervolgde hij toen, dat hij haar niet uit zuivere philanthropie bij zich heeft genomen?

— Dat komt mij wel een weinig onwaarschijnlijk voor! antwoordde Charles glimlachend.

— Mooi, dan vorderen wij reeds! Nu komen wij, daarheen gebracht door beweegredenen, die misschien niet algemeene instemming zouden vinden, op een nacht in het huis van dien secretaris. Wat vinden wij daar? Een flinke som, die er voor het oogeblik niet toe doet en een paar portretten bij het zien waarvan Mary Brown eensklaps haar verstand herkrijgt. Het was dus aan-

stonds duidelijk voor mij, dat zij in zeer innige betrekking tot die twee personen had gestaan. Maar waartoe in 's hemelsnaam, bewaart een bankier, of liever, iemand, die zich daarvoor uitgeeft, die twee photo's in een aparte lade van zijn brandkast? En dan nog wel vergezeld van een aantal notities uit alle streken der wereld!

— Ja, dat zou ik wel eens willen weten! riep Charles uit op wanhopigen toon.

— Maar beste Charles, omdat die man in de lotgevallen van die twee vrouwen, of liever van het kind, het allergrootste belang stelt! Hij had die photo's niet cadeau gekregen, want het waren reproducties van portretten, op dun papier en onopgeplakt! De naam van den photograaf was zelfs mee gereproduceerd!

— Ja, dat kan ik mij wel voorstellen! hernam Charles in gedachten.

— Als dat zoo is, dan ben je op den goeden weg! hernam Raffles glimlachend. Laten wij nu eens verder gaan. Onze vriend Millstone neemt op buitensporig hoog loon een jonge typiste in dienst, die daar blijkbaar voor spek en boonen op het kantoor zit! Het lieve kind verricht daar volmaakt overbodig werk! En wat heeft zij voor bijzonders? Zeldzaam lichtblond haar, wat men hier maar zeer weinig aantreft.

Begin je nu nog geen licht te zien?

Charles sperde zijn oogen wijd open.

Toen greep hij zijn vriend bij de mouw en riep uit:

— Dat jonge meisje . . . die blonde typiste, moet de rol vervullen van Mabel Ferrington!

— Je bent er bijna! merkte Raffles glimlachend op. Je vergeet, dat we nu vijftien jaar verder zijn. Wij hebben nu te doen met Edith!

— Ik droom! Ik suf! Ik praat wartaal! riep Charles op klagenden toon. Natuurlijk is het zoo! Maar met welk doel dan toch in 's hemels naam?

— Dat is mij nog niet geheel en al duidelijk, maar er moet hier een geldkwestie bij betrokken zijn, dat is zeker!

De Groote Onbekende dacht even na en vervolgde toen:

— Ik moet dat jonge meisje onmiddellijk spreken. Zij moet mij zeggen onder welke omstandigheden ze bij Jozeph Millstone in dienst is gekomen.

— Die omstandigheden kunnen niet anders dan zonderling zijn geweest! meende Charles.

— Zeer zonderling! herhaalde Raffles. Het is mij niet duidelijk, hoe een jong meisje,

tenminste wanneer zij niet maanden lang werkloos is geweest, zulk een dubbelzinnige betrekking kan aanvaarden.

— Zou zij er lang in dienst zijn? vroeg Charles.

— Ik geloof het niet! Het zoogenaamde bankgebouw bestaat daar immers pas zeer kort. Misschien een week, of tien dagen hoogstens!

Weer zwegen de beide vrienden even en toen vervolgde Charles.

— Nu is er nog maar een donker punt voor mij, en dat is, waarom Millstone Edith Ferrington als het ware wil vervangen, door de jonge typiste!

— Je hebt gelijk, Charles — dat is het eenige donkere punt, en toch is er maar één verklaring mogelijk.

— Laat dan eens hooren! zeide Charles gretig.

— De oude heer Benmore is, getroffen door den plotselingen en vreeselijken dood van zijn dochter, op zijn hard besluit teruggekomen, en heeft besloten om aan de kleine Edith goed te maken, wat hij aan de moeder misdeed. De secretaris van den notaris is daar achter gekomen — en de rest zal je wel duidelijk zijn!

Charles staarde Raffles met wijd geopenden mond aan.

— Als jij maar een paar woorden zegt, zeide hij toen vol bewondering, dan wordt de meest ingewikkelde zaak ter wereld plotseling zoo helder als glas. Ik kan mij nu niet voorstellen, dat ik dat zelf niet gevonden heb. Maar — zoo vervolgde de jonge man snel, waarom is dan de kleine Edith niet aanstonds door den ouden Benmore teruggehaald?

Raffles trok zijn wenkbrauwen samen en antwoordde:

— Daartoe kunnen verschillende redenen zijn geweest! De oude Benmore kan plotseling overleden zijn, of wel, hij kan pas kennis gekregen hebben van den dood van 'n kind, lang nadat zij overleden was, toen de kleine Edith misschien als kind was aangenomen door goedgehartige menschen! Maar — er kan ook nog een derde mogelijkheid zijn! vervolgde Raffles peinzend. Ja — ik geloof, dat dit wel de goede oplossing zal zijn, anders zou het com-

plot met die typiste ook geen doel hebben.

— Zeg eens op! riep Charles uit.

— De oude heer heeft een bepaalden datum misschien wel de meerderjarigheid van Edith vastgesteld, om haar in het bezit te stellen van zijn reusachtig vermogen.

— En dus — zullen wij trachten dat complot in de wielen te rijden?

— Uit alle macht! antwoordde Raffles.

— Nu nog een ding... zou de typiste op de hoogte zijn van hetgeen men van haar verlangt?

— Daar weet ik natuurlijk niets van! antwoordde Raffles. Maar als ik nog eenige gelaatskennis bezit, dan zou ik zeggen van niet! Evenwel — wij zullen er goed aan doen, dat nauwkeurig te onderzoeken. Wij mogen niet in het duister rondtasten, maar moeten precies weten, waaraan wij ons te houden hebben.

— En hoe dan?

— Dat zul je hooren! Jij zult zoo goed zijn om morgen voor Don Juan te spelen.

— Goede hemel! riep Charles verschrikt uit. Is dat noodig?

— Volstrekt noodig! Je wacht de juffrouw op, als zij morgen naar haar zonderlinge betrekking gaat en je tracht haar het hoofd op hol te brengen.

— En dan?

— Dan kom ik er op af en zal als haar redder optreden.

— Ik zou het niet te ver drijven, als ik jou was merkte Charles op eenigszins benauwden toon op. Het zal toch niet tot vechten komen? Wij hebben nog eens iets dergelijks gehad en ik meen den indruk van je ijzeren knoken op mijn schouder nog te voelen!

— Neen, zeide Raffles lachend, zoo ver komt het zeker niet. Ik wil alleen maar eens zien, hoe de dame jouw avances opneemt! En tevens is het een goed middel om met haar in kennis te komen!

De auto had nu een straat bereikt niet ver van Hampstead Road verwijderd.

Raffles beval den chauffeur stil te houden en de beide vrienden stapten uit en legden het overige van den weg te voet af.

Het was bijna vijf uur, toen zij zich ter ruste begaven!

**Wilt U Uw vriend of U zelve een welkom geschenk
geven, koopt dan een blikken doos Dubec van 50 of 100.**

HOOFDSTUK VI.

HET AVONTUUR VAN DE TYPISTE.

Na zich behoorlijk te hebben gegrimeerd, begaven Charles en Raffles zich den volgenden morgen zoo spoedig mogelijk per auto, waarmede Henderson reeds om negen uur was gekomen, naar de Oxfordstreet.

Niet ver van het huis van Jozeph Millstone stapte eerst Charles en daarna Raffles uit.

De jonge man zeer sierlijk aangekleed, liep langzaam naar het huis toe.

Raffles volgde op tien passen afstand.

Plotseling bleven zij beiden bijna tegelijkertijd staan.

Hun aandacht werd getrokken door een half dozijn politieagenten, die vóór de deur van het zoogenaamde bankgebouw op wacht stonden.

Ongetwijfeld was de inbraak reeds ontdekt.

Maar dit was niet het eenige wat hun aandacht trok.

Aan de overzijde, de handen op den rug gevouwen, liep een heer op en neer, die telkens den blik op de voordeur van het bankgebouw wierp.

Bijna tegelijkertijd hadden de beide vrienden Shydrift herkend, den Koning der Misdadigers, hun doodsvijand!

En dadelijk ging Raffles een licht op.

Jozeph Millstone moest een handlanger, een ondergeschikte van Shydrift zijn.

Voor hij echter hier verder over kon nadenken, zag hij de typiste, Ellen Svendrup, op eenigen afstand naderen.

Dadelijk was Charles in zijn rol.

Hij rolde verliefd met de oogen, zwaaide met zijn rotting en knipoogde tegen het jonge meisje, dat nu ongeveer op dezelfde hoogte met hem op het trottoir liep.

Tegelijkertijd versnelde hij zijn pas om haar vlugge stappen bij te houden.

Raffles had hen geen oogenblik uit het oog verloren.

Hij had den blik opgevangen, vol minachting en trots, dien het jonge meisje op Charles wierp en hij begreep aanstonds, dat de schoone jongeling niet de minste kans op succes zou hebben.

Nu zag hij hoe Charles blijkbaar eenige opdringerige woorden tot het jonge meisje richtte.

Reeds wilde hij tusschenbeide komen, toen er iets geschiedde, wat zijn ingrijpen bijkans

overbodig maakte.

Het jonge meisje had namelijk de rechterhand opgeheven en het volgende oogenblik daalde er een zoo meesterlijk toegebrachte muilpeer op de wang van het jonge mensch neer, als Charles zich niet kon herinneren ooit ontvangen te hebben.

Met een onderdrukten kreet van pijn deinsde hij terug.

Het volgende oogenblik was Raffles bij het jonge meisje, terwijl hij met moeite zijn lachen verbeet.

Hij nam hoffelijk den hoed af en vroeg:

— Ik hoop dat gij mij zult toestaan u behulpzaam te zijn, Miss, als deze vlegel u last mocht veroorzaken.

— Ik dank u, mijnheer! zeide het jonge meisje bedeesd, nu blijkbaar zelf verschrikt over haar handtastelijk optreden. Het is heel vriendelijk van u, maar — maar — ik geloof niet, dat mijnheer verder nog iets noodig heeft!

Dit was inderdaad een zeer ware opmerking.

De rechterwang van Charles gloeide als een tomaat door de dunne laag schmink heen en vertoonde tevens een verdachte dikte, die zijn uiterlijk schoon niet ten goede kwam.

— Sta mij althans toe, u huiswaarts te begeleiden, mejuffrouw! vervolgde Raffles.

— O, het behoeft werkelijk niet, mijnheer. Ik moet hier zeer dicht bij zijn! zeide het jonge meisje, terwijl zij op de deur van het bankgebouw wees.

Maar plotseling slaakte zij een kreet van verbazing.

— Wat moeten die agenten beteekenen? riep zij uit. Wat is er gebeurd?

— Hebt gij de morgenbladen nog niet gelezen, Miss? vroeg Raffles.

— Neen, mijnheer! Zeg mij spoedig wat er gebeurd is!

— Er is hedennacht in het bankgebouw van Jozeph Millstone ingebroken! antwoordde Raffles.

— Lieve hemel! riep het jonge meisje verschrikt uit.

En zonder verder nog op de beidemannen acht te slaan, liep zij snel door.

Charles deinsde langzaam af, niet zeer tevreden over den afloop van het avontuur.

Raffles bleef nog even stilstaan en keek naar de deur van de bank.

Het volgende oogenblik gebeurde er iets

wat hem met verwondering en woede vervulde.

Na even met het jonge meisje te hebben gesproken, werd zij plotseling door twee agenten aangegrepen, blijkbaar op bevel van een brigadier, en naar een politie-auto gebracht, die op eenigen afstand stond te wachten.

Raffles balde de vuisten.

Bijna was hij op het punt de auto achterna te snellen, maar hij zag aanstonds het dwaze van zulk een handelwijze in.

Snel liep hij Charles achterna.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, beste jongen, zoo begon hij, dat onze typiste een weinig handgauer is gebleken dan waarop ik gerekend had.

— De zaak is, dat het teere jonge meisje blijkbaar veel kracht aanwendt bij het typen! bromde Charles binnensmonds, terwijl hij zijn wang wreef. Het scheen mij toe, alsof zij een kracht in haar rechterhand had, die men anders slechts aantreft bij beroepsboksers en slaggers.

Lachend zeide Raffles:

— Het zal wel spoedig overgaan! Trouwens, je bent reeds meer dan gewroken, want het arme kind is zooeven in een politie-auto weggevoerd.

— Wat zeg je daar? riep Charles uit. Maar waarom dan?

— Dat is duidelijk! Zij is daar de eenige beambte, zij alleen kent de inrichting van de bank, de krankzinnige Mary Brown wordt natuurlijk geheel buiten rekening gelaten, nog daar afgezien, dat men geen geld bij haar zou vinden — wie anders dan zij, of misschien een handlanger, kan de schuldige zijn in de oogen der politie?

— Maar dan moeten wij haar gaan bevrijden! riep Charles uit.

— Dat is volstrekt niet noodig, beste jongen. Voor misdrijven als deze, kan men volgens onze wet een borgstelling storten.

— Maar die zal zeer hoog zijn! riep Charles uit.

— Zonder twijfel, maar als feitelijk door onze schuld een jong meisje in de gevangenis dreigt te raken, dan mag ons geen offer te zwaar zijn. Kom, wij zullen zoo dadelijk die zaak gaan vereffenen!

De Groote Onbekende riep een auto aan en spoedig bevonden zij zich op weg naar Scotland Yard.

Blijkbaar was de arrestante daar zooeven binnen gebracht, want de politie-auto stond nog voor de deur.

Onbeschroomd traden Raffles en Charles het gebouw binnen.

— Wacht hier op mij! zeide Raffles zachtjes, toen zij de vestibule bereikt hadden.

Terwijl Charles op een der groote banken langs den muur plaats nam, begaf Raffles zich naar het kantoor van den hoofd-inspecteur van Scotland Yard, den heer Baxter.

Hij gaf den politie-agent, die voor de deur de wacht hield den eersten den besten adellijken naam op, die hem inviel en even later stond hij tegenover den grooten man, ofschoon de politie-agent hem had beduid, dat Baxter wel niet te spreken zou zijn, daar er zooeven een arrestante was binnengebracht.

De man had gelijk — Ellen Svendrup stond doodsblak en met krampachtig saamgevouwen handen voor den strengen hoofdinspecteur.

Zoodra Raffles was binnengetreden, wendde Baxter het gelaat met een boezen blik in zijn oogen naar hem toe en vroeg:

— Wat komt gij mij storen, mijnheer? Wie heeft u hier binnengelaten? Wie zijt gij? Heeft men u niet gezegd, dat ik juist met een zeer ernstig geval bezig ben?

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Baxter, dat ik u niet op al die vragen tegelijk kan antwoorden! zeide Raffles glimlachend. Hier is echter mijn kaartje en het doel van mijn komst zult ge aanstonds vernemen.

Baxter wierp een norschen blik op het kaartje, maar sprong, toen hij den adellijken naam gelezen had, aanstonds overeind, alsof hij door een veer bewogen werd.

— Neem mij niet kwalijk graaf... ik wist niet... stotterde hij.

— O, het doet er niet toe! zeide Raffles met een afwerend gebaar. Maar ik heb haast. Laat ons ter zake komen! Ik was er bij tegenwoordig, dat deze jonge dame op een allerzotste beschuldiging gearresteerd werd!

— De beschuldiging rust toch werkelijk niet op losse gronden, graaf! merkte Baxter op. Dit meisje, af althans een medeplichtige, kan de daad alleen gepleegd hebben!

— Ik houd het tegendeel vol! hernam Raffles koel. Wilt gij zoo goed zijn mij te zeggen, hoe hoog de borgstelling moet zijn, die ik voor haar in vrijheidstelling zou moeten storten?

— Maar graaf, dat is u toch geen ernst? riep Baxter verschrikt uit.

— Ik maak met dergelijke zaken nooit gekheid! hernam Raffles. Wilt gij zoo goed zijn op mijn vraag te antwoorden?

Baxter dacht even na en zeide toen:

— Duizend pond sterling zou niet te veel zijn!

Zonder te antwoorden, haalde Raffles zijn

chequeboek te voorschijn, vulde een chèque in en legde deze op de tafel van den hoofdinspecteur.

Nog altijd scheen Baxter te aarzelen.

— Ik weet niet of het misschien niet beter is, eerst mijnheer Sullivan te raadplegen! zeide hij aarzelend. Ik ben natuurlijk gemachtigd om op eigen verantwoording te handelen, maar zijn ervaring is mij menigmaal van groot nut geweest.

Raffles trok zijn wenkbrauwen samen.

— Mijn waarde heer Baxter, ik heb niet veel tijd! zeide hij. Ik verzeker u, dat mijnheer Sullivan uw doorzicht en uw doortastendheid zeker op prijs zou stellen als gij nu dadelijk handelt.

Raffles had Baxter in zijn zwakke zijde getast — zijn ijdelheid!

Hij bedacht zich niet langer, borg de cheque in zijn portefeuille, schreef snel een bevel op een formulier en overhandigde dit aan zijn bezoeker.

— Mejuffrouw Svendrup is voorloopig vrij! zeide hij. Het spreekt echter vanzelf, dat zij zich dadelijk tot onze beschikking moet stellen, als wij haar oproepen!

Het jonge meisje wierp Raffles, dien zij aanstonds herkend had, een dankbaren en schuchteren blik toe.

De Groote Onbekende boog hoffelijk voor haar, bood haar den arm aan en verliet met haar het vertrek na een korte buiging voor Baxter te hebben gemaakt.

Hij liet het formulier aan de agenten zien, die de wacht bij de deur hielden, en kon toen het gebouw verlaten.

Hij had Charles in het voorbijgaan snel toegewenkt en deze volgde hen aanstonds.

Op straat gekomen stond het meisje even stil stak Raffles de hand toe en zeide aangedaan:

— Mijnheer ik ken u volstrekt niet! Maar dit verleent aan uw daad des te meer waarde!

Raffles hield de hand van het jonge meisje even vast en zeide glimlachend:

— En nu zoudt gij wel aanstonds afscheid van mij willen nemen, maar zoo laat ik u niet gaan. Neen, gij behoeft volstrekt niet te schrikken, gij hebt met een eerlijk man te doen. Ik wenschte alleen eenige inlichtingen van u te ontvangen omtrent uw verblijf bij Jozeph Millstone.

Ellen Svendrup keek verbaasd op.

— Stelt gij daar belang in, mijnheer? vroeg zij verwonderd.

— Zeer veel belang, Miss! Hebt gij zelf nog niet begrepen, dat uw betrekking bij dien zoogenaamden bankier in de hoogste

mate dubbelzinnig was?

— O zeker, mijnheer, en ik heb dat zelfs medegedeeld aan mijnheer Sullivan, den bekwamen detective van Scotland Yard!

— Hebt gij waarlijk? riep Raffles uit. Welnu, dan zult gij er niets op tegen hebben uw wederwaardigheden ook mij mede te deelen. Gij zult dat des te eerder doen, als gij weet, dat gij daar een grievend onrecht mede kunt goedmaken.

Het jonge meisje aarzelde nog even.

Zij keek Raffles aandachtig aan en een blik in zijn groote grijze oogen scheen haar gerust te stellen.

— Welnu, ja mijnheer, ik vertrouw u. Trouwens, ik kan niemand benadeelen, als ik het u mededeel.

En terwijl zij langzaam voortliepen, op eenigen afstand door Charles gevolgd, deelde Ellen Svendrup Raffles alles mede, wat zij reeds aan Sullivan had toevertrouwd.

Raffles had met de meeste aandacht toegehoord, zonder haar een enkele maal in de rede te vallen.

Toen zij haar verhaal beëindigd had, bromde de Groote Onbekende binnensmonds:

— Ik had dadelijk moeten inzien, dat Shydrift daar achter zit. Het is geheel zijn methode van werken. Nu, wij zullen eens zien, wie de sterkste is.

Toen vervolgde hij luid, terwijl hij het jonge meisje de hand toestak:

— Nu laat ik u gaan, miss, maar gij moet mij uw adres geven, want misschien kan ik u later wel van dienst zijn bij het zoeken naar een nieuwe betrekking. Ik heb uitgestrekte relaties, moet gij weten. Maar één ding raad ik u sterk aan, informeer voortaan zeer nauwkeurig naar uw aanstaande werkgevers! En dan nog dit: vertoon u in de eerste weken liefst zoo weinig mogelijk op straat. Later zal u wel blijken, waarom!

— Ik zal uw raad opvolgen mijnheer! antwoordde het jonge meisje.

— En zou ik op u mogen rekenen, vervolgde Raffles glimlachend, als ik dien Jozeph Millstone, die een schurk is, zou willen ontmaskeren?

— Van harte gaarne, mijnheer!

En met deze woorden knikte het meisje Raffles toe en liep weg, maar niet voordat zij hem haar adres had opgegeven.

Met een vergenoegd lachje liep Raffles verder en spoedig had Charles zich bij hem gevoegd.

— De zaak gaat goed, mijn jongen! riep Raffles verheugd uit.

— Meen je? vroeg Charles, die nog steeds

niet geheel en al bekomen was van de oorveeg, die hem was toegebracht.

— Ik ben er zeker van. Wij hebben nog veertien dagen voor ons! Tot dusverre schijnen de schurken de werkelijke verblijfplaats van Edith Ferrington niet te hebben uitgevonden. Welnu, al zou het mij tien duizend pond sterling kosten, ik moet en zal haar verblijfplaats uitvinden.

— En het meisje, Ellen Svendrup — het

lieve kind, dat zoo voortreffelijk haar kleine rechterhand gebruikte — wat gebeurt daarmee?

Raffles lachte geheimzinnig.

— Daarop kan ik je voorloopig niet antwoorden, dat moet een kleine verrassing blijven. De hoofdzaak is, dat wij ontdekken, waar Edith Ferrington zich bevindt, en vooral dat wij de handlangers van Shydrift voor zijn!

HOOFDSTUK VII.

„DE GOUDEN VENUS.”

Ongeveer een week was sedert deze gebeurtenissen verstreken.

Met onverflauwden ijver en een ongelooflijke werkkraft had Raffles zijn onderzoekingen voortgezet.

Zoo geheim als het slechts eenigszins mogelijk was, had hij in alle groote plaatsen van Europa onderzoek laten doen naar de verblijfplaats van het jonge meisje.

Hij had reeds duizenden uitgegeven aan telegrammen met dezelfde onverschilligheid, waarmede hij een kistje fijne havana's betaalde.

Hij had zelf in een zijner snelste renwagens en in toemeloze vaart een zeer groot gedeelte van Frankrijk doorkruist.

En Charles was hem bij deze moeilijke onderzoekingen onverdroten terzijde blijven staan.

Wel vreesde Raffles er voor, dat zijn pogingen om Edith Ferrington terug te vinden ten slotte niet verborgen hadden kunnen blijven voor het spiedend oog van zijn doods-vijand Shydrift, maar op het einde van de week kon hij dan ook zegevierend verklaren, dat al zijn arbeid niet vruchteloos was geweest!

Hij had het spoor van de kleindochter van Caspar Benmore ontdekt.

Onder een vreemden naam maakte het jonge meisje deel uit van een circustroep van den tweeden rang, die op dat oogenblik voorstellingen gaf in een Engelsche badplaats op slechts drie uren sporens van Londen verwijderd.

Vermoeid en grijs van het stof kwam Raffles op een avond terug, nadat hij bijna den geheelen dag in zijn auto had gezeten.

Charles, die elders zijn onderzoek had voortgezet, was juist in de villa in Cromwellstreet

teruggekeerd, ontmoedigd en in de overtuiging, dat alle nasporingen geen vrucht zouden dragen.

Maar niet zoodra had hij zijn vriend zien binnentreden, of hij slaakte een juichkreet.

— Je hebt haar spoor gevonden! riep hij uit. Ik behoef maar naar je gezicht te zien.

Raffles knikte, terwijl er een vroolijk glimlachje om zijn lippen speelde.

— Ik heb niet alleen haar spoor gevonden! riep hij uit. Ik heb haar gezien. Zij is een lief blond kind met dezelfde prachtige eigenaardig gekleurde haren als Ellen Svendrup.

— Weet je het zeker? vroeg Charles, die de vreugde van z'n vriend aanstonds deelde.

— Er valt niet aan te twijfelen. Zij is het levend evenbeeld van haar moeder, toen deze ongeveer denzelfden leeftijd had. Maar er is meer! Ik heb haar een halven dag ongemerkt gevolgd en zoo ben ik er achter gekomen, dat zij de beschermeling is van een reeds eenigszins bejaarden clown, die thans eigenlijk nog maar genadebrood eet en op de paarden past, en die haar schijnt lief te hebben, alsof hij haar eigen vader was. Ik heb mij het vertrouwen van den braven kerel weten te verwerven, zonder hem natuurlijk alles mede te deelen, en bij stukjes en beetjes kreeg ik de waarheid eruit: Hij is in het bezit van de papieren, die onafwijsbaar haar identiteit zullen vaststellen.

— Prachtig! riep Charles uit. Maar waarom heb je haar dan niet aanstonds meegenomen?

— Beste jongen, waar denk je aan? Ten eerste is het mij niet voldoende dat ik haar in het bezit stel van de erfenis, die haar toekomt, maar ik wil ook de schurken in de val laten loopen! Ten tweede doet zich een bezwaar voor, dat je misschien niet aanstonds

zult begrijpen, maar dat men bij circus-artisten zeer veel aantreft : het zal lang niet zoo gemakkelijk zijn, haar te bewegen aanstonds haar directeur in den steek te laten, een braven man, die zijn sujetten op vaderlijke wijze behandelt, en ten derde wil ik natuurlijk volstreekte zekerheid hebben, dat wij niet met de verkeerde te doen hebben.

— En hoe denk je die zekerheid te krijgen?

— Wel, door eenigen tijd deel van het gezelschap uit te maken!

— In welke hoedanigheid?

— Als schoolrijders, trapeze-werkers, mijnentwege als stalknechts. Als wij maar in de nabijheid zijn! Dat zal des te noodzakelijker zijn, daar ik vrees, dat ook de trawanten van Shydrift haar spoor hebben ontdekt!

— Waarom denk je dat?

— Omdat ik een paar kerels met een zeer ongunstig uiterlijk in de buurt van het circus heb zien zwerven, die zeker niet in die kleine badplaats thuis behooren! Hun kleeding wees uit, dat het Londenaren waren.

— Wat heb je toen gedaan?

— Ik heb aanstonds den ouden clown gewaarschuwd en bijna had ik er spijt van, want de brave kerel wilde hen maar liefst aanstonds te lijf gaan.

— Vroeg hij niet naar de reden?

— Ja, maar ik heb hem iets op de mouw gespeld.

— Nu nog een vraag, Edward: ben je nu te weten gekomen, hoe het komt, dat Edith Ferrington, de kleindochter van Benmore, aan een reizend circus is geraakt?

— O, dat is zeer eenvoudig in zijn werk gegaan — het kind is slechts weinige dagen na den dood van haar moeder eenvoudig door een troep zigeuners gestolen, die aanstonds inzagen, dat de eigenaardige kleur van het haar van het kind hun voordeel zou opleveren!

— Maar de papieren — de papieren, welke de clown bezit! riep Charles verbaasd.

— Ja, dat is een eigenaardige geschiedenis! antwoordde Raffles glimlachend. Mabel Ferrington had ze in den zoom van haar jurkje genaaid, en daarin zijn zij jaren gebleven. Het kind werd door de zigeuners aan een rondreizenden circustroep verkwanseld, en op haar achtste jaar kwam zij eindelijk bij Jef Blacksmith, haar tegenwoordigen directeur. Aanstonds nam de clown haar onder zijn hoede, hij vond de papieren, die hij zorgvuldig bewaarde en hij voedde het lieve meisje zoo goed hij kon op. Het geluk wilde, dat hij een man uit den beschaafden stand was, die door allerlei omstandigheden aan

lager wal was geraakt, maar met een eerlijk hart. Ik heb reeds gemerkt, dat Edith Ferrington hem letterlijk aanbidt. Zij wijkt nooit van zijn zijde en zij tracht zijn kleine wenschen in zijn oogen te lezen.

— En wanneer gaan wij daarheen? vroeg Charles.

— Zoo spoedig mogelijk! Morgenochtend reeds!

— En als de directeur ons niet hebben wil?

— Nu, als de nood aan den man is, zal ik hem zooveel vertellen als noodig is, en dan zal een honderd pond of wat wel de rest doen.

De beide vrienden begaven zich spoedig ter ruste om den volgenden dag geheel gereed te zijn voor hun onderneming.

Het was toen nog slechts twee dagen voor den datum waarop, volgens de aantekeningen van Jozeph Millstone, de oproepings-advertentie in de bladen zou verschijnen.

Er moest dus snel gehandeld worden, want de kans was groot, dat ook de mannen van Shydrift tenslotte het spoor van het jonge meisje hadden gevonden.

Om tien uur in den morgen bereikten de beide vrienden de kleine badplaats.

Zij waren zeer eenvoudig gekleed, en hadden geheel het uiterlijk van mannen, die naar werk zoeken.

Aanstonds begaven zij zich naar de circustent, die op een groot weiland bij het stadje was opgericht, maar niet dan nadat Raffles een paar telegrammen naar Londen had gezonden.

De directeur van het circus, Jef Blacksmith, was een kleine joviale man met een rond blozend gelaat en reusachtige snorren, die glommen van de pomade, en een paar beenen, die door hun stand maar al te zeer verrieden, dat hun eigenaar het grootste gedeelte van z'n leven in den zadel had doorgebracht.

Hij ontving Raffles met een por van zijn zware karwats in de ribben en vroeg wat er van zijn verlangens was.

— Mijn kameraad en ik komen om werk vragen! zeide Raffles.

Blacksmith nam de beide mannen eens op en zijn onderzoek scheen hem wel te voldoen.

— Wat zou je willen doen? vroeg hij. Wat kan je zool?

— We zijn trapeze-werkers en wij kunnen ook aan de ringen werken, mijnheer! Maar als parterre-acrobaten zoeken wij ook onze gelijken! Maar als u niets van dien aard noodig heeft, dan willen we evengoed op de paarden passen en de stallen schoon houden.

Jef Blacksmith kneep zijn kleine zwarte oogen geheel dicht, opende ze toen weder wagenwijd en stak Raffles en Charles de kolossale handen toe.

— Top! zeide hij. Er zijn juist vanmorgen drie kerels van mij weggelopen, om met een schip naar Amerika te gaan, waar zij een betere betrekking konden krijgen, naar zij zeiden. Het waren alle drie stalknechts!

De voorwaarden waren spoedig gesloten en even later waren Charles en Raffles aangenomen als stalknechts.

Juist, toen zij het kleine kantoortje verlieten, trad daar een man binnen, die op de beide vrienden een snellen blik wierp.

Raffles had Charles vlug terzijde getrokken.

— Dat is een van de kerels, waarover ik je sprak! zeide hij. Hij gaat stellig hetzelfde bij Blacksmith doen, wat wij er deden!

— Maar waarschuw den directeur dan! zeide Charles zachtjes.

— Neen, dat kan ik niet doen, dat zou argwaan baren, omdat ik hem immers niets verwijten kan. Maar wij zullen dien sinjeur in de gaten houden.

De beide vrienden verlieten de groote circustent.

Aan den ingang waren groote borden neergezet, beplakt met bonte biljetten.

Een daarvan stelde een zwaar gebouwd man voor, die een lange, dunne lat op den schouder balancerde, aan welker einde een jong meisje met goud-blond haar met het hoofd naar beneden hing, terwijl zij zich slechts met de beenen aan den stok vastklemde.

Een tweede meisje stond met de handen op den rug toe te zien.

Boven de plaat stond met dikke roode letters: „De gouden Venus”.

— Dat is ze! zeide Raffles onder het voorbijloopen. Neen, niet stil blijven staan. Ik vrees zeer, dat er al te veel oogen op ons gericht zijn!

De twee mannen liepen nu snel verder en zochten in het kleine stadje het logement op, waarin ook Edith Ferrington en haar pleegvader Ben Titch hun intrek hadden genomen.

Spoedig hadden de twee mannen vriendschap met het jonge meisje gesloten.

Edith Ferrington was een vroolijk, lief-talig meisje met groote blauwe oogen en het prachtigste lichtblonde haar, dat men zich kan voorstellen.

De avond brak spoedig aan.

Raffles en Charles hadden dien middag reeds dienst gedaan in den circus, om zich met hun werkzaamheden vertrouwd te raken.

In de stallen zagen zij den man, dien zij des morgens het kantoortje van den directeur hadden zien binnentreden.

De nieuwe stalknecht scheen in het geheel geen aandacht aan hen te wijden, maar eenige malen had Raffles hem met behulp van zijn handspiegeltje verrast, toen hij hen met een scherp blik opnam.

Om acht uur nam de voorstelling een aanvang.

Jef Blacksmith wreef zich in de handen, want de groote tent was tot in de nok gevuld.

De kleine plaatselijke blaadjes hadden dan ook met lof gewaagd van „De gouden Venus” en haar stoute toeren.

Raffles en Charles hadden zich reeds in de livrei gestoken, welke voor hen was klaargelegd en stonden nu in de rij met ongeveer tien andere stalknechts.

De voorstelling nam een aanvang.

De verschillende nummers volgden elkaar snel op: clowns, degenlikkers, koorddansers en jongleurs, lieten achtereenvolgens hun kunsten zien.

Eindelijk was het de beurt aan „De gouden Venus”.

Terwijl de muziek een slepende wals speelde droegen eenige knechts de werktuigen binnen, welke door de kunstmakers gebruikt zouden worden.

Hiertoe behoorden een lange, buigzame stok van taai hout ongeveer tien meter lang, en aan het einde voorzien van twee lussen van touw.

Voorts werden nog een paar tafeltjes en eenige stoelen, een mand met gekleurde ballen, eenige vlaggen en andere voorwerpen in den circus neergezet.

Toen verwijderden zich de knechts en „De Gouden Venus” kwam met vlugge sprongen den circus binnen.

De man bij de troep, ongeveer veertig jaar oud, was zwaar gebouwd.

Zijn breede borst, de spieren zijner armen en beenen, en zijn stierennek wezen op groote lichaamskracht.

Het jongste meisje, met loshangend zwart haar, was ongeveer veertien jaar en tenger gebouwd.

Maar aller oogen waren op het derde lid van het Trio gevestigd!

Edith zag er in haar nauwsluitend blauw tricoot, en het prachtige loshangende haar, dat haar tot ver over het middel reikte, dan ook betooverend uit.

Niet zoodra waren de drie personen het circus binnentreden, of een zonderling be-klemmend gevoel, waarvan hij zich geen

rekenschap kon geven, maakte zich van Charles meester.

Hij keek naar den vreemden pas aangenomen stalknecht, die op eenigen afstand van hem in de rij stond en was getroffen door diens bleek gelaat en den stekenden, loerenden blik in zijn oogen.

Maar reeds klonk de muziek luider en het nummer „De gouden Venus” begon zijn toeren.

De reus greep den paal in het midden, liet hem even tegelijk ballen in de lucht, om ze daarna weer op te vangen, tilde haar beide tegelijk op zijn stoere schouders en deed ze met duizelingwekkende snelheid, zelf op den rug liggende, op zijn voetzolen rond tollen.

Daarna dankte de meisjes glimlachend voor het applaus en nu begonnen de toeren aan den mast.

De reus greep den paal in het midden, liet haar even heen en weer zwiepen, als om zijn buigzaamheid te beproeven, zette hem toen overeind, tilde hem met een vlugge beweging op, en plaatste het ondereinde op zijn schouders.

De mast stond in evenwicht en zoo stil, alsof zij in het zand was geplant inplaats van te rusten op den schouder van den athleet.

De muziek klonk nu heel zachtjes.

Het was zeer stil in den circus.

Edith trad naar voren, maakt een bevallige buiging, greep de hand die de reus haar toestak en was met een lichten sprong op zijn vrijen schouder.

Zij greep den mast en klom met de vlugheid van een eekhoortje naar boven.

Daar klemde zij zich met de beenen aan het uiteinde van den mast, spreidde de armen uiteen en wuifde vriendelijk naar het publiek.

Nu greep zij een der lussen met de rechterhand, stak er daarna den voet van het rechterbeen door, plaatste ook de zool van den linker voet tegen den mast, liet de rechterhand los, strekte haar beenen en boog zich nu langzaam achteruit.

Naar mate het lichaam van het jonge meisje strekte, boog de mast langzaam door.

Met starren blik keek de reus omhoog.

Een enkele seconde van onnadenkendheid en het meisje zou uit een hoogte van tien meter neerploffen.

Het lichaam van de bevallige artieste was nu bijna geheel gestrekt.

De mast was gekromd als het hout van een boog.

Toen liet de athleet zich eenigszins op zijn knieën doorzakken en strekte aanstonds weer zijn beenen, zoodat er aan den mast een

zwiepende beweging werd medegedeeld.

Het publiek hield den adem in.

Het kon ook niet weten, uit welk taai, zoo goed als onbreekbaar hout deze soort masten worden vervaardigd.

Maar plotseling gebeurde er iets vreeselijks!

Een luid krakend geluid deed zich hooren.

De stok brak!

Een luide kreet van ontzetting steeg uit het publiek op.

De athleet, die het gevaar zag aankomen en den stok boven zijn hoofd in het midden zag versplinteren, nam hem met de uiterste krachtsinspanning van zijn schouder en plaatste het uiteinde op den grond.

Maar door dezen schok brak de stok geheel middendoor!

Edith plofte in het zand neer, trachtte zich op te richten en viel toen bewusteloos neder.

Aanstonds kwamen een paar geneesheeren, die zich onder het publiek bevonden hadden, het circus binnensnellen.

De stalknechts hielden met geweld het publiek tegen, dat zich om het jonge meisje wilde verdringen.

Met vlamme oogen zocht Raffles den vreemden stalknecht.

De man was verdwenen!

Snel trad Raffles op Charles toe en fluissterde:

— Ik had op veel gerekend — maar op die schurkenstreek zeker niet! God geve, dat zij niet gedood is!

Intusschen was het arme meisje op last van de geneesheeren met groote zorg naar haar kleedkamertje gedragen, terwijl haar kameraadje luid snikkend naast haar liep.

Raffles had zich over den stok gebogen en zijn gelaat vertoonde een woeste uitdrukking, toen hij het weer ophief.

— Duivelsch werk! bromde hij, terwijl hij zich tot Charles wendde. Het hout is tot op twee derden in de schuinte doorgezaagd, met een zeer fijn zaagje, dat er van de snede voltrekt niets te zien valt! Wee den schurk, die dat gedaan heeft, als ik hem in handen krijg!

Edith werd neergelegd op een snel gespreid bed, en aanstonds onderzochten de geneesheeren haar.

Het bleek al spoedig, dat zij wel ernstig gekwetst was, maar dat er gelukkig geen doodsvaaraar bestond.

Ja, zelfs zou het jonge meisje binnen eenige dagen weder op de been kunnen zijn.

Het taai hout bleek zoolang tegenstand te hebben geboden, dat hierdoor haar val

aanmerkelijk gebroken was.

Onmiddellijk werd het goede nieuws door den chef-piqueur aan het publiek medege-deeld.

Een zucht van verlichting ging door de rijen der toeschouwers en de voorstelling werd voortgezet.

Wat Ben Titch aangaat — de brave clown was er bijna nog erger aan toe dan zijn geliefd pleegkind!

De geneesheeren moesten hem wel tien

malen herhalen, dat er volstrekt geen gevaar bestond vóór hij het wilde gelooven.

Eindelijk kon men hem overhalen weder naar zijn hokje te gaan, waar hij zijn livrei als stalknecht placht aan te doen.

Maar hier wachtte hem een vreeselijke teleurstelling.

De verborgen zak in zijn jas, waar hij zijn documenten steeds bewaarde, was openge-sneden!

De papieren zijner pupil waren verdwenen!

**Lister weet, dat hij bijna altijd met een Heer te
doen heeft, als hij „DUBEC” cigaretten rookt.**

HOOFDSTUK VIII.

EEN ONVERWACHTE ONTKNOOPING.

Twee dagen waren voorbijgegaan sedert het noodlottig ongeval in den circus.

Raffles en Charles hadden Jef Blacksmith weder verlaten, niet tot genoegen van den directeur, die nog zelden zulke vlugge en verstandige stalknechts in zijn dienst had gehad.

Edith Ferrington was naar een Londensch gasthuis overgebracht, waar zij snel in beterschap toenam, en de brave clown, hiertoe in staat gesteld door de edelmoedigheid van Raffles, had zijn oud beroep vaarwel gezegd, en had een aanstelling als tuinman gekregen in een der vele buitenverblijven van den Grooten Onbekende.

Deze had hem echter verlof gegeven, zijn

geliefd pleegkind zoo vaak hij wilde te be-zoeken.

En hierdoor had Raffles zich van de onvergankelijke dankbaarheid van den voor-maligen clown verzekerd.

Slechts één wolk verduisterde den geluks-hemel van den ouden man — de diefstal van de kostbare papieren van zijn pleegdochter.

De typiste, Ellen Svendrup, had Raffles in diens villa te Rosehill nog enkele malen bezocht en daar gesprekken met hem gevoerd, waarvan Charles geen getuige was geweest, maar waarna zijn vriend telkenmale een groote vroolijkheid aan den dag legde.

Op den derden dag na het ongeluk ver-scheen in alle groote bladen van Engeland

en het vasteland, benevens in eenige der grootste bladen van de Vereenigde Staten, een advertentie van den volgenden inhoud:

Oproep!

In opdracht van wijlen mijn principaal, den heer Caspar Benmore, bij zijn leven woonachtig te Manchester, fabrikant aldaar, roep ik hierbij zijn kleindochter, Edith Ferrington, dochter van Mabel Ferrington, op, zoo spoedig mogelijk voor mij te verschijnen, teneinde in het bezit te worden gesteld van de nalatenschap van wijlen haren grootvader. Deze oproep zal nog tienmalen herhaald worden, telkenmale met een tusschenpoos van een week.

Indien Edith Ferrington zich alsdan niet zal hebben aangemeld, zoo vervalt de erfenis van wijlen Caspar Benmore aan den staat, volgens aanwijzing van den overledene.

GEORGE BLACKPOLE,
Notaris.

Eenige uren later zat Ellen Svendrup in haar klein kamertje, toen het dienstmeisje van haar hospita een kaartje binnenbracht.

Ellen slaakte een lichten kreet van verbazing en schrik toen zij den naam las, maar gaf het meisje niettemin bevel, den bezoeker binnen te laten.

Even later trad Jozef Millstone het vertrek binnen.

Hij was keurig aangekleed en zijn gelaat vertoonde een zoetsappige uitdrukking, die het jonge meisje vrees aanjoeg.

— Goeden dag, miss Svendrup! zeide hij. Gij zult misschien eenigszins verwonderd zijn, mij hier te zien, maar gij zult spoedig de reden vernemen. Wij hebben het op dit oogenblik zeer druk op het kantoor en weten niet wat wij zonder typiste moeten beginnen. Wij hebben vernomen van uwe arrestatie en waren reeds voornemens, borg voor u te staan, toen wij vernamen, dat men ons was voor geweest! Ik behoef u niet te zeggen, dat wij uw onschuld geen oogenblik in twijfel hebben getrokken! Kort en goed, zoudt gij nu dadelijk uw werkzaamheden weder bij ons willen hervatten?

Ellen scheen te aarzelen.

Toen antwoordde zij haastig:

— Ik neem het aan! Dat zal het beste bewijs voor de buitenwereld zijn, dat ik aan den diefstal in uw huis volmaakt onschuldig ben!

Een trek van zegepraal vloog snel over het gelaat van Millstone.

Hij stond weder op en zeide:

— Misschien wilt gij wel aanstonds met mij mede gaan? Er staat een auto te wachten! Wij kunnen werkelijk niet langer wachten!

— Ik zal mij aanstonds aankleeden! hernam het jonge meisje. Wacht een oogenblik! Zij ging heen en keerde even later terug, gekleed om uit te gaan.

Met groot vertoon van hoffelijkheid geleidde de voormalige secretaris van notaris Blackpole de typiste naar de deur.

Zij stapten in de auto die hen spoedig naar het zoogenaamde bankgebouw bracht.

Een paar minuten later zat Ellen Svendrup al weder voor haar schrijfmachine, alsof er in al die dagen niets gebeurd was!

Er verliep ongeveer een uur.

Het meisje typte een stuk over, dat Millstone haar had voorgelegd.

Deze zat op eenigen afstand en keek haar van tijd tot tijd met een ongerusten blik aan.

Enkele malen had Ellen het zonderlinge gegalm van een vrouwestem gehoord, die psalmen zong.

Maar dan glimlachte zij!

Zij wist nu, wat dat betekende.

Nu stond Millstone op; langzaam ging hij naar de deur van de algemeene zaal en wenkte den kassier Mushroom.

Deze trad de kamer binnen.

Zijn groenachtige oogen waren onafgewend op de typiste gericht.

Als een kat sloop hij naderbij.

Nu stond hij achter haar stoel, hief langzaam de handen boven haar hoofd en begon de passes te maken, die hypnotiseurs toepassen, als zij hun medium in slaap willen maken.

Hij was nog slechts even begonnen, of de handen van de typiste vielen slap van de toetsen der schrijfmachine.

Haar oogen sloten zich — zij slaakte een diepen zucht.

Daarop viel haar hoofd achterover en leunde tegen den stoelrug.

Millstone kwam voorzichtig maderbij sluipen.

Op het gelaat van Mushroom vertoonde zich een grijns van voldoening.

— Is het gelukt? vroeg Millstone.

— Uitstekend! Zij zou een prachtig medium zijn! antwoordde Mushroom. Zij slaapt vast!

— Maar zal zij je bevelen opvolgen?

— Dat zullen wij aanstonds zien!

Mushroom verliet zijn plaats achter den stoel en kwam vóór de typiste staan.

— Open uw oogen! beval hij zacht.

Aanstands sloeg Ellen haar mooie oogen op — maar ditmaal was er geen uitdrukking in — zij staarden als doelloos vóór zich uit.

— Sta op! beval Mushroom.

Stijf als een pop stond Ellen op.

— Maar haar bewegingen zijn zoo automatisch! fluisterde Millstone ongerust. Als men dat maar niet ziet en wantrouwen koestert!

— Wees daar maar niet bevreesd voor! hernam Mushroom vol zelfvertrouwen. Zij zal even natuurlijk handelen als een mensch, die over zijn eigen wil beschikt als ik haar dat beveel!

Hij ging vlak voor het gehypnotiseerde meisje staan, keek haar strak aan en zeide langzaam:

— Gij moet alles doen, wat ik zeg! Gij zult u los bewegen! Gij moet vlug loopen!

Ga nu naar die deur!

Het meisje volgde het bevel op, snel en ongedwongen loopende.

— Ziet gij wel! riep Mushroom zegevierend.

— Maar gij kunt haar toch daarginds niet alles voor kauwen! vervolgde Millstone, die nog niet gerust was.

— Dat ben ik ook niet van plan! Ik zal haar hier alles mededeelen wat er met mogelijkheid kan gebeuren, en zij zal niets anders zeggen en doen wat ik haar gebied!

— Ben je er zeker van?

— Volmaakt zeker!

— Dan is alles in orde! riep Millstone verheugd uit. Laat ons dan spoedig voortmaken!

— Heb je de papieren van den clown?

— Zij zitten veilig in de portefeuille in mijn binnenzak!

— Laat ons dan gaan! Ik zal het meisje mijn bevelen geven — ik zal haar zeggen, dat zij Edith Ferrington is, en verder alles wat er noodig is, terwijl jij het krankzinnige wijf gaat vastbinden!

— Kom, waartoe zou dat dienen? Zij zal niet vluchten!

— Sluit haar in ieder geval in haar kamer op!

— Dat zal ik doen!

En terwijl Millstone Mary Brown ging opsluiten, onderrichtte Mushroom de gehypnotiseerde in alles wat zij te doen en te zeggen had....

Even later zaten de beide schurken en het ongelukkige meisje in de auto, die hen naar het fraaie huis van notaris Blackpole bracht.

Millstone wreef zich de handen en bromde:

— Ik denk, dat de meester tevreden zal zijn.

— Als alles goed gaat tenminste! merkte Mushroom op.

— En waarom zou het niet goed gaan? Heeft dit meisje niet juist hetzelfde eigenaardig gekleurde haar als Edith? Zal zij niet op alles wat de notaris haar vraagt ja en amen zeggen? Lijkt zij niet veel op het portret, zoodat de oude man haar zeker voor de dochte van Mabel zal houden? Zijn de papieren, die wij aan dien ouden gek van een Ben Titch ontnomen hebben, soms niet in orde?

— Alles goed en wel — maar als die vervloekte Raffles, die zich ook weder met deze zaak schijnt te bemoeien, ons in de wielen rijdt?

— Dat zal hij wel laten! riep Millstone hoonend. Wij hebben de bewijzen, hij niet!

— Maar hij kan ons toch groote moeilijkheid veroorzaken als hij de zaak verraadt!

— Om dat te kunnen doen, zou hij bewijzen moeten hebben, herhaal ik! riep Millstone uit.

— Je erkent echter, dat hij zijn neus in onze zaak heeft gestoken?

— Dat erken ik! Ik geloof zelfs, dat de Meester gelijk heeft en dat niemand anders dan de Groote Onbekende — vervloekt moge hij zijn! — bij ons heeft ingebroken! Hij kan dus ook de notities betreffende de zaak Ferrington hebben ontdekt — ja, dat is zelfs zeer waarschijnlijk, want wat zou hij anders aan het circus hebben uitgericht? Maar hoe het zij — wij hebben nu de troeven in handen! Wij hebben de papieren en het meisje — en als morgen alles uitkomt, dan zijn wij in veiligheid — en kan de „bankzaak” van de heeren Millstone en Mushroom worden opgeheven!

Op dat oogenblik stond de auto stil.

De beide schurken stegen uit en hielpen Ellen bij het uitstappen.

Millstone belde aan.

Een deftige huisknecht opende de deur en vroeg wat zij verlangden.

— Wij willen notaris Blackpole spreken, antwoordde Millstone uit de hoogte. Wij komen in de zaak Ferrington.

— Wees dan zoo goed mij te volgen, zeide de bediende.

Hij ging de mannen voor naar een stemmig maar deftig gemeubeld vertrek, waar de notaris, een man met een eerwaardig uiterlijk, ruim zeventig jaar oud, hen ontving.

Zijn oogen waren nog helder en met een doordringende blik op de binnentredenden gevestigd.

Hij ging zwijgend achter een met paperassen beladen tafel in het midden van het vertrek zitten, schoof deze een weinig terzijde, en vroeg :

— Gij komt in de zaak Ferrington?

— Ja, mijnheer!

— Zijt gij Edith Ferrington? zoo wendde de notaris zich nu tot de typiste.

— Die ben ik, mijnheer! antwoordde Ellen met volmaakt heldere en duidelijke stem.

— De dochter van Mabel Benmore en Jack Ferrington?

— Zooals gij zegt!

— Kunt gij dit bewijzen? Ik merk wel, dat de kleur van uw haar zeer bijzonder is, evenals dat van Mabel en haar dochter, maar dat is lang niet voldoende! Ik weet, dat het verloren geraakte meisje van papieren voorzien was, en het zal die wel niet kwijt zijn geraakt! Kunt gij mij die papieren toonen.

Voor Ellen kon antwoorden, was Millstone naar voren getreden en had hij de hand in zijn zak gestoken!

— Hier zijn de papieren, waarnaar gij vraagt, mijnheer! zeide hij haastig. Gij zult bevinden, dat zij volkomen in orde zijn!

— Hoe komt gij aan die papieren? vroeg de notaris verbaasd.

— Hij is mijn tweede vader, mijnheer! klonk weder de kalme stem van Ellen Svenstrup.

— Dan is het iets anders! hernam de notaris. Laat mij de papieren zien!

Millstone reikte de notaris de enveloppe met de kostbare papieren over.

Deze nam er de papieren uit en sloeg ze open.

Toen draaide hij ze om en om, wreef de glazen van zijn grooten bril op, zette het instrument met een verwonderde beweging weder op zijn neus — en keek tenslotte over de glazen heen zijn bezoekers beurtelings met groote oogen aan.

— Wilt gij mij eens zeggen, wat dit be teekenen moet, mijne heeren? vroeg hij toen driftig.

— Wat bedoelt gij mijnheer? vroeg Millstone, die een zeer onaangenaam gevoel in zijn keel voelde opwellen, toen hij het strenge en verbaasde gelaat van de notaris aanschouwde.

— Wat ik bedoel? Wat anders dan dat gij mij hier eenige bladen onbeschreven papier in de handen duwt! riep de notaris verontwaardigd uit.

Millstone werd bleek en kwam naderbij.

Zijn stem klonk heesch, toen hij zeide :

— Wilt gij mij veroorloven?

De notaris reikte hem de papieren toe.

Millstone wierp er een blik op en slaakte een dof gebrul van woede; er was volstrekt niets op het papier te zien! Het was volkomen wit!

De bandiet keek met een verwilderden blik om zich heen.

Toen wisselde hij een snellen blik met zijn medeplichtige.

— Ga mede, Edith! beval Mushroom het jonge meisje. Wij hebben hier voorloopig niets meer te doen!

— Maar ik des te meer! riep de typiste uit.

Mushroom uitte een gemeenen vloek!

— Het beest heeft ons bedrogen! schreeuwde hij. Kom mee, Millstone! laten wij onze huid bergen!

De twee schurken snelden naar de gangdeur.

Maar zij hadden haar nog niet bereikt, of zij werd opengeworpen en op den drempel verscheen de oude huisknecht, in iedere hand een revolver!

Het was Charles Brand.

— Geen stap verder of ik schiet! zeide hij.

De bandieten weken terug.

Maar eensklaps vlogen zij beiden naar het raam, dat zich op geringe hoogte boven den grond bevond.

Voor zij daar echter waren, gingen de gordijnen terzijde en een inspecteur van politie trad in het vertrek, eveneens met een revolver gewapend.

Die inspecteur was Raffles.

— Hier blijven of ik schiet! klonk zijn rustige stem.

Toen greep hij weder achter het gordijn en trok Edith Ferrington te voorschijn, die daar eveneens verborgen was geweest.

Het meisje was nog bleek, maar zag er vastberaden uit.

En daarop ging een tweede deur open — en op den drempel vertoonden zich Ben Titch, de oude clown, en Mary Brown, de gewaande krankzinnige!

Als door den donder getroffen stonden de twee schurken met gebogen hoofd in het midden van het vertrek.

Zij begrepen dat hun spel verloren was.

— Gij ziet wel, dat ik gelijk had, mijnheer de notaris, zeide Raffles.

— Ik zie het, inspecteur — en ik kan niet anders zeggen, dan dat gij uw werk uitstekend hebt verricht! Gij zijt een waardig lid van ons schitterend politiecorps!

— Ik dank u! zeide Raffles ironisch. Grooter lof hadt gij mij niet kunnen toezwaaien.

Raffles stak de hand in den zak en haalde er een enveloppe uit, die volkomen op degene geleek, welke de bandieten den notaris hadden overhandigd.

— Hier zijn de papieren van Edith Ferrington, zeide hij. Maar ditmaal de goede! Wees zoo goed er u van te overtuigen!

De notaris liep de papieren snel door, terwijl Ben Titch met tranen in de oogen zijn pleeg dochter aanstaarde, en Mary Brown haar met een blik vol innige liefde beschouwde.

— Het is in orde, inspecteur! zeide de notaris op drogen toon. De erfenis zal morgen aan miss Edith Ferrington worden uitbetaald!

Raffles boog licht en trad toen op de twee bandieten toe.

Zijn grijze oogen schitterden, toen hij zeide,

— Ik geloof, dat uw spel ten einde is: mijne heeren! En ik heb u nog slechts een

raad te geven voor de agenten u zullen weggeleiden, die beneden op post staan! Als gij een zoogenaamde krankzinnige opsluit, dan doet gij er goed aan, eerst eens te zien, of goede vrienden haar misschien van een valschen sleutel hebben voorzien. Als gij een jong meisje hypnotiseert, dan moet gij u deugdelijk overtuigen, dat zij inderdaad slaapt en zich maar niet zoo houdt! En als gij papieren van waarde steelt, dan moet gij er op letten, dat zij niet verruild worden tegen papieren, die met inkt beschreven zijn, welke binnen twee dagen geheel verdwijnt! Want ik wil het niet ontkennen — ik voorzag uw diefstal en heb de echte papieren in den zak van dien braven man daar tegen andere verruild, die ik zelf gemaakt had! Wat Mary Brown betreft, zij is even goed bij haar verstand als menigeen mocht wenschen, dat zult gij wel bemerken, als gij voor den rechter staat!

De volgende aflevering bevat:

Miss Dorrit Evans' avontuur

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885